Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 318
Marți 14 mai 1957

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

In acest număr:

Nici o întovărășire fără fond de bază

Intovărășirea este una din formele de cooperare agricolă cele mai accesibile țăranilor muncitori. Spre întovărășiri se îndreaptă numeroși țărani. Spre deosebire de anii trecuți, cei mai mulți dintre ei intră în întovărășiri cu întreaga suprafață de pămînt arabil pe care o posedă. Se împuținează neîncetat numărul întovărășirilor ai căror membri își muncesc pămîntul individual.

Despre toate acestea ne scriu zilnic corespondenții. Scrisorile primite în ultima vreme ne aduc vești îmbucurătoare și despre formarea fondurilor obștești. Veștile acestea sînt însă destul de puține. Sînt puține pentru că și numărul întovărășirilor care au trecut la crearea fondului obștesc nu e încă prea mare.

Nu vom stărui aici asupra importanței fondului obștesc. Pentru majoritatea întovărășiților însemnătatea lui este clară. De mărimea fondului obștesc depinde în ultimă analiză puterea oricărei întovărășiri. In afară de întărirea economică a întovărășirii, care este foarte importantă, fondul obștesc contribuie și la formarea unor legături strînse între întovărășiți.

Membrii întovărășirii din Tufești, raionul Călmățui, au hotărît să repartizeze pentru crearea fondului obștesc importante sume de bani provenite din cultivarea plantelor tehnice. Cu acești bani vor cumpăra un autocamion, o turmă de peste 100 de oi și vor ridica construcția necesară pentru adăpostirea lor.

Un mare număr de întovărășiri din raionul Brăila au hotărît să-și mărească fondul de bază prin contribuții în natură și bani. Fondul obștesc constituit astfel prin contribuția fiecăruia îi leagă mai puternic pe întovărășiți între ei și de întovărășire.

Din ce anume e bine să fie formate fondurile obștești? Se știe că multe întovărășiri n-au suficiente unelte și animale de muncă pentru a lucra întreaga suprafață de teren de care dispun. Din această cauză, muncile agricole întîrzie, complexul de reguli agrotehnice nu poate fi aplicat în întregime. Se recomandă acestor întovărășiri să înceapă formarea fondului obștesc prin procurarea animalelor de muncă și a uneltelor de care au nevoie. Ele vor fi folosite pentru a se lucra o suprafață de teren egală ca mărime cu cea adusă în tarlaua comună de întovărășiții care n-au unelte și vite de muncă. Folosirea lor se va face potrivit tarifului aprobat de adunarea generală. Sînt întovărășiri mari ca cea din Tufești care pot să-și procure camioane. Folosind pe scară largă mașinile S.M.T.-ului la lucrările agricole, iar pentru transport camioanele proprii, aceste întovărășiri pot să renunțe la cumpărarea vitelor de muncă și să procure în locul lor animale de producție.

Care sînt căile, mijloacele, metodele de formare a fondului obștesc? Unele din aceste mijloace diferă de la raion la raion și chiar de la întovărășire la întovărășire. Un mijloc des întîlnit este cel folosit de întovărășiții din Tufești. Intovărășirile din raionul Titu și 30 întovărășiri din raionul Brăila au ales un altul și anume: repartizarea unei parcele de teren pentru fondul obștesc. Fiecare întovărășit contribuie la formarea acestei parcele cu o brazdă-două de pămînt, în raport cu suprafața pe care o are. Uneori parcela e mai mică decît terenul cîștigat prin distrugerea haturilor. Parcela e cultivată cu plante tehnice ce aduc venituri mari. Banii obținuți prin valorificarea producției intră în fondul de bază.

Cele două întovărășiri din comuna Cuca, raionul Bujor, au repartizat pentru fondul obștesc o suprafață de 35 de ha pe care au semănat porumb. Producția a fost contractată primindu-se 24.000 lei cu care își cumpără oi.

Acum se îngrămădesc multe munci agricole. In întovărășirile în care se mai muncește individual există pericolul ca parcela destinată

(Continuare în pag. 4)

Noutăți

Ingrășămînt artificial pentru solurile acide

Cercetătorii secției de îngrășăminte din cadrul Institutului de Cercetări Chimice ICECHIM, în colaborare cu colectivul de tehnicieni al întreprinderii „Solex" din București, au obținut un nou îngrășămînt artificial pentru agricultură, avînd la bază termofosfați magnezieni.

Acest nou îngrășămînt va fi destinat solurilor acide care se găsesc în special în regiunea Baia Mare.

Un nou soi de grîu

Un colectiv al catedrei de darwinism-genetică și ameliorarea plantelor agricole din cadrul Institutului Agronomic-București a obținut după o lungă perioadă de cercetări un soi de grîu de toamnă PxH, în urma încrucișării soiului de grîu romînesc Purcari cu soiul de grîu ameliorat Hostianum 237 ce se cultivă îndeosebi în regiunile centrale ale R.S.S. Ucrainene.

Noul soi de grîu cu calități superioare de panificație dă o recoltă sporită la hectar.

In aceste zile pe ogoare

PE LOTURILE EXPERIMENTALE LEGUMICOLE

O rodnică activitate se desfășoară în aceste zile la stațiunea institutului de cercetări horti-viticole din comuna Isalnița, regiunea Craiova.

In fotografie, directorul stațiunii, ing. I. Pompilian, împreună cu maestrul legumicol Ion Iordan, urmăresc rezultatele aplicării diferitelor îngrășăminte pe loturile experimentale.

Un raion codaș

In afara perioadei 15—21 aprilie, cînd temperatura aerului a scăzut sub zero, iar a solului la 4—6 grade — și a ultimei săptămîni cînd a plouat aproape încontinuu — încă din luna februarie s-a putut lucra în cîmp în cele mai bune condiții.

In aceste condiții de climă s-a desfășurat actuala campanie de primăvară și în raionul Brănești. Și totuși, pînă zilele trecute aci nu se însămînțaseră decît 38.881 ha din cele 51.861 ha planificate. De ce atît de puțin? E o întrebare la care vom căuta să răspundem pe scurt, în cele ce urmează.

Mai întîi trebuie să arătăm că în toamna anului 1956, în raionul Brănești nu s-a arat decît 34 la sută din suprafața destinată culturilor de primăvară. Consecința? Planul muncilor de primăvară s-a încărcat cu încă 36.988 ha de arături. Ce era de făcut într-o asemenea situație? Foarte simplu: toate suprafețele trebuiau arate încă din luna februarie, cînd vremea a permis acest lucru, urmînd ca în arătura așezată să se înceapă semănatul.

In raionul Brănești însă nu s-a procedat așa. După cum reiese din situațiile operative arăturile s-au început abia la 1 martie și s-au executat paralel cu însămînțările. Astfel muncile de primăvară s-au aglomerat pe o perioadă mai scurtă. Ceva mai mult, însămînțările s-au făcut în arătură proaspătă, ceea ce constituie o mare greșeală agrotehnică.

După cum se știe, în acest an, luna martie și o parte din luna aprilie au fost călduroase și lipsite de ploi. Vreme cum nu se putea mai bună pentru executarea lucrărilor în cîmp. In acest răstimp, oamenii muncii de pe ogoarele raionului Brănești ar fi putut termina cu succes însămînțările culturilor din epoca I-a și a 2-a. Pentru aceasta însă era necesar ca ei să folosească în mod chibzuit fiecare zi bună de lucru și măcar 70—80 la sută din mijloacele de muncă existente. Iată însă că între 1—16 martie în întreg raionul nu se arasera și nu se însămînțaseră decît 5.386 ha, în loc de peste 30.000 ha cît s-ar fi putut lucra.

Este adevărat că începînd din luna aprilie, după ce arăturile fuseseră de-acum terminate, în unele comune, printre care Afumați, Cătrunești, Progresul, Sohatu și Belciugatele, a existat o preocupare pentru intensificarea ritmului de însămînțări. In altele însă, cum ar fi Drăgoești, Plătărești, Pîrlita, Sărulești, Hagiești etc., lucrările au continuat să fie tărăgănate. Nu e de mirare deci, că în aceste comune însămînțările sînt și acum neîngăduit de întîrziate. Se pune întrebarea: ce au făcut inginerii și tehnicienii agronomi, care aveau datoria să îndrume și să controleze cînd și cum se execută lucrările agricole în cuprinsul raionului Brănești? Socotim că faptele arătate mai sus nu mai necesită nici un comentariu. Cel mult o concluzie: cei mai mulți dintre ei nu s-au interesat de felul cum se desfășoară lucrările, lăsîndu-i pe colectiviști, întovărășiți și țăranii muncitori cu gospodării individuale să se descurce singuri, cum or putea. Exemple? Tehniciana Ariadna Ioniță din Sărulești, inginera agronom Zoia Ciossa din Pîrlita și alții, n-au stat în mijlocul oamenilor pentru a-i sfătui și îndruma, ci și-au rezumat întreaga activitate la... ținerea evidențelor și întocmirea situațiilor de lucrări.

Este necesar ca în raionul Brănești să se pună capăt tărăgănării în executarea muncilor agricole.

Vremea se poate schimba de la o zi la alta. Se impune așadar ca orice petec de pămînt zvîntat și fiecare oră bună de lucru să fie folosite cu cea mai mare atenție. In acest fel și oamenii muncii de pe ogoarele raionului Brănești vor putea termina în cîteva zile însămînțările de primăvară.

GH. LEU

Au terminat însămînțatul porumbului

Insămînțatul porumbului a fost terminat în toate gospodăriile agricole de stat din Trustul de aprovizionare al capitalei și în 19 gospodării de stat din regiunea București. In aceste unități s-a însămînțat anul acesta cu porumb o suprafață de peste 14.000 ha, — cu aproape 1.000 ha mai mult decît au avut planificat.

Gospodăriile de stat din regiunea București au însămînțat cu porumb 2.300 ha în terenuri irigate.

Sînt aproape gata cu pregătirea utilajului

Mecanizatorii din cele 24 S.M.T.-uri din regiunea Galați încheie lucrările agricole de primăvară cu un rodnic bilanț. Ei au efectuat pînă în prezent aproape 5.200 hantri peste planul stabilit în primăvara aceasta.

După executarea arăturilor și însămînțărilor, în toate S.M.T.-urile s-a trecut la repararea secerătorilor-legători, combinelor, batozelor, etc.

La S.M.T.-urile fruntașe cum sînt Greci, Traian, Sat. Bujor, Chiraftei și altele, pregătirea utilajului agricol necesar în muncile de vară este aproape terminată.

La prășit și plivit

In regiunea Oradea se însămînțează în aceste zile ultimele suprafețe cu porumb. Paralel cu însămînțările, au început și lucrările de întreținere a culturilor. In gospodăriile colective din comunele Mădăras, Salonta, Borș, Sîntău Mare și altele, plivitul culturilor de toamnă a fost executat în proporție de peste 80 la sută.

O SARCINĂ URGENTĂ: INGRIJIREA CULTURILOR

Ing. Petre Martin
directorul direcției producției vegetale din Ministerul Agriculturii și Silviculturii

In luna aprilie, în cea mai mare parte a țării timpul a fost ploios în alternanță cu perioade călduroase și, după prevederile ce se dețin, aceeași caracteristică o va avea și luna mai.

Acest timp este prielnic dezvoltării plantelor cultivate dar și dezvoltării cu putere a buruienilor în toate culturile.

De aceea, **în lucrările de îngrijire a culturilor ce se fac în perioada mai-iunie accentul cade pe lupta împotriva buruienilor.**

Buruienile sînt unul din cei mai înverșunați dușmani ai recoltelor mari. Ele aduc pagube însemnate fiindcă folosesc o mai mare cantitate de apă și de substanțe hrănitoare decît folosesc plantele cultivate de pe aceeași suprafață. In unele cazuri, cînd nu se iau măsuri de combatere a lor, acestea, datorită faptului că se dezvoltă mai repede decît plantele cultivate, pot stînjeni sau chiar înăbuși culturile și ca atare le pot compromite. De asemenea, buruienile nestîrpite sînt gazde bune pentru multe din bolile și insectele dăunătoare culturilor, iar unele buruieni ca: neghina, zizania, odosul, rămase neplivite sînt vătămătoare sănătății oamenilor prin faptul că fac făina otrăvitoare.

In urma observațiilor făcute asupra pagubelor ce le aduc buruienile recoltelor, s-a constatat că în medie ele se cifrează la 10—20%, iar în unii ani, pot ajunge și la 50% din recoltă. Dacă facem socoteala numai la cultura porumbului pagubele pricinuite de buruieni anual se cifrează la 50.000—100.000 vagoane boabe.

In lucrările de îngrijire a culturilor buruienile se stîrpesc prin grăpat, plivit și prășit, iar pe suprafețe încă restrînse pe cale chimică.

Grăpatul este eficace atît împotriva scoarței ce se formează după ploi cît și împotriva buruienilor, mai ales cu cît buruienile sînt mai tinere și deci mai slabe. Grăpatul trebuie să se facă înainte de răsăritul plantelor, dar el poate fi făcut și după răsărire. Se face însă întotdeauna de-a curmezișul rîndurilor și cu o grapă ușoară. După grăpat se poate observa ușor, pe lîngă distrugerea scoarței sau a unei mari părți a buruienilor, o pornire puternică în creștere a plantelor cultivate.

Plivitul trebuie să se facă atît la păioase, care ocupă cele mai mari suprafețe, cît și la alte culturi ca inul, cînepa și legumele.

Dacă în regiunile din centrul și vestul țării plivitul este o lucrare obișnuită, deși nici aici nu se face peste tot la nivelul care trebuie, în restul țării plivitul se execută sporadic și cu totul insuficient. Este necesar ca organele agricole să determine pe toți producătorii să-și plivească lanurile. In felul acesta nu se vor mai vedea tarlale de sute de hectare îngălbenite de rapiță sălbatecă în loc de culturi de păioase sau chiar prășitoare, așa cum se văd în regiunile din sud-estul țării.

Plivitul trebuie făcut la timp, adică atunci cînd buruienile sînt tinere și pot fi smulse ușor cu rădăcină. Orice întîrziere face ca plivitul să se execute greu la smulgere, părți de rădăcini să rămînă în pămînt și să vegeteze din nou.

Buruienile se plivesc cu rădăcini cu tot în mod repetat adică de atîtea ori este nevoie și nu mai puțin de două ori. Cînd pămîntul este prea uscat și buruienile nu pot fi smulse se poate folosi săpăliga sau oticul, însă tăiatul buruienilor să se facă cît mai adînc. Plivitul trebuie terminat atunci cînd la păioase a început să se formeze paiul, iar la in cu cca. două săptămîni înainte de înflorire.

Prășitul este cea mai importantă lucrare de îngrijire pentru o serie de culturi deoarece de această lucrare depinde în mare măsură soarta recoltei la culturile respective denumite de altfel culturi prășitoare.

In afară de distrugerea buruienilor, prășilele afînează solul și fac ca umezeala din pămînt să se păstreze mai mult la îndemîna plantelor. Prășitul trebuie făcut din timp și în toată perioada creșterii plantelor. In practica agricultorilor din multe regiuni se întîmplă însă ca prășitul să înceapă tîrziu și să se limiteze în afară de 2-3 culturi la cel mult două prașile. Această practică este greșită și dăunătoare.

Numărul prașilelor este dictat de apariția crustei și a buruienilor cît și de timpul secetos, deci ele trebuie făcute de cîte ori este nevoie. Astfel, pentru porumb, cartofi, floarea soarelui, fasole trebuie în mod normal trei prașile, pentru sfecla de zahăr patru, iar pentru bumbac și legume cinci.

Pentru porumb prima prașilă trebuie să înceapă cînd planta este încă mică, cînd a făcut 3-4 frunze, adică la 8—10 zile după răsărire și cînd rîndurile se văd bine. A doua prașilă se face după cca. două săptămîni, iar a treia după alte 2—3 săptămîni.

Practica de a se mușuroi porum-

(Continuare în pag. a 4-a).

Intr-o gospodărie raională

Săptămîna trecută am avut prilejul să vizitez cîteva secții ale gospodăriei agricole de stat Afumați, una din unitățile agricole mari producătoare de semințe de soi din regiunea Craiova. După ce am vizitat secția horticolă, unde se află cea mai mare suprafață cultivată cu seminceri legumicoli, am poposit la secția Portărești.

Aci, gospodăria înmulțește pe o însemnată suprafață soiul raionat de grîu de toamnă A 15 pe care-l primește de la stațiunile experimentale ale I.C.A.R.-ului. Grîul fiind semănat în cea mai mare parte după bune premergătoare și îngrășat suplimentar, s-a dezvoltat bine.

Și aici au fost începute lucrările de întreținere a culturilor destinate producerii de semințe. Astfel, o însemnată suprafață cu grîu de toamnă a fost plivită urmînd ca în curînd să se înceapă și combaterea buruienilor cu ierbicide. Au fost prășite de asemenea, cu cultivatoarele suspendate de tractoarele U.T.O.S., peste 50 de hectare însămînțate cu porumb din soiul raionat romînesc de Studina.

Ne-am apropiat de un lan de grîu la marginea căruia erau înfipte în pămînt niște etichete de lemn cu numiri ciudate: Bulgaria 301, Bulgaria 14, Odessa 16...

— Aici sînt cîmpurile experimentale ale centrului de încercare a soiurilor, al cărui sediu se află la secția Portărești — mi-a explicat inginerul șef. Acest centru, singurul din regiune, este condus de doi tineri ingineri agronomi, Ion Parpală și Aurel Păunel.

Stînd de vorbă cu aceștia am aflat că centrul are ca scop urmărirea prin culturi comparative a felului cum se comportă diferite soiuri străine și indigene în condițiile locale de climă și sol, față de soiurile raionate. La grîu, sînt experimentate 17 soiuri; la porumb 38 de hibrizi proveniți din import și romînești; de asemenea, sînt luate în cercetare diferite soiuri de floarea-soarelui, bumbac, orz, ovăz, roșii, ardei, vinete, mazăre, morcovi etc. Experiențele durează trei ani, după care rezultatele sînt comunicate comisiei de încercarea soiurilor din Ministerul Agriculturii și Silviculturii sub a cărui îndrumare tehnică se află centrul.

Unele din aceste soiuri promit de pe acum rezultate frumoase. Așa, de pildă, soiurile bulgărești de grîu Bulgaria 14 și Bulgaria 301 au dat anul trecut, cu toată seceta, producții medii de 2731 și respectiv 2471 kg la ha. Porumbul dublu hibrid sovietic VIR 42 a produs în doi ani consecutiv (1955-1956) peste 3.000 kg boabe la ha; de asemenea, la floarea soarelui, deosebit de productive s-au dovedit a fi soiurile VNIMK 6540 și ARMAVIR 3497.

*

Spre seară, am pornit spre gara Portărești. In minte mi-au stăruit multă vreme imagini din munca lucrătorilor acestei gospodării care se străduiesc să dea agriculturii regiunii cantități sporite de semințe valoroase.

Ing. N. FLORIAN

In fiecare sat SECTOR AGRICOL SOCIALIST PUTERNIC

In ziua inaugurării

Comunistul Constantin Barbălată, secretarul organizației de partid din comuna Vărbilău, raionul Teleajen, și-a văzut strădaniile încununate de succes. Intovărășirea zootehnică pentru formarea căreia a luptat împreună cu alți țărani încă din iarnă a luat ființă. La inaugurare întovărășiții au invitat, după cum se obișnuiește, și țărani care nu dăduseră cereri de înscriere în întovărășire.

Cîțiva invitați printre care și pricepuții crescători de animale Ilie Teleanu și Vasile Neacșu s-au înscris în întovărășire chiar în timpul inaugurării. Astăzi întovărășirea numără 87 de membri.

Agitator priceput

In raionul Berești sînt destui oameni care, ca să spunem așa, nu se simt prea bine. De ce? Pînă acum în regiunea Galați au fost cooperativizate 4 raioane, dar Bereștiul nu-i printre ele. Se pare însă că în curînd cei din Berești vor putea spune și ei: „Raionul nostru e complet cooperativizat". In fiecare comună din raion se muncește intens pentru lămurirea țăranilor muncitori, spre a păși pe drumul cooperativizării agriculturii. Cel mai iscusit agitator este tov. Vlad Calmacan din comuna Dacani care convinge zilnic între 3-5 țărani muncitori să intre în întovărășiri.

O nouă ramură de producție

Primind bălți în folosință, gospodăria agricolă colectivă din comuna Gighera, raionul Gura Jiului, și-a procurat de îndată uneltele de pescuit și a organizat o echipă de pescari. Din luna februarie pînă în prezent, pescarii colectivei au îndeplinit planul semestrial, trimițînd pe piața orașelor mii de kg de pește.

In același timp cu pescuitul, colectiviștii din Gighera execută lucrări de curățire a bălților. Ei vor ca noua ramură de producție să le aducă venituri mari.

Dacă se muncește în comun

Intovărășirea agricolă din comuna Livada este una dintre cele mai bune din raionul Gherla. Intovărășiții au plivit buruienile din semănăturile de toamnă și au început întreținerea culturilor prășitoare. Lucrările de întreținere se desfășoară cu multă repeziciune. Succesele acestea sînt rodul muncii în comun. Rezultatele celor din Livada i-au determinat și pe membrii altor întovărășiri din raionul Gherla să se organizeze în brigăzi și echipe și să lucreze în comun.

APICULTORUL COLECTIVEI

Printre harnicii apicultori ai gospodăriei agricole colective din Cobadin, regiunea Constanța, se numără și Marin Bulumacea. Datorită vredniciei lui, a reușit să obțină frumoase succese anul trecut și se prevede că va scoate o frumoasă producție de miere și în acest an.

Iată-l în fotografie sortînd mierea de albine și umplînd vasele, ajutat de o colectivistă.

SĂGEȚI

In comuna Pogana, raionul Bîrlad, gunoiul de grajd e aruncat pe un maidan chiar în fața Sfatului Popular.

— Ce ne facem, tov. președinte? In condițiile astea nu mai putem lucra!...

— Te cred! O să propun mutarea Sfatului în altă parte!!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Pe teme actuale: Pretenții de azi

Răsfoiesc carnetul de însemnări. Din obișnuință de reporter am trecut în el și fapte despre care nu intenționam să scriu. Iată unul intitulat spontan: „Ion Pinoșanu e nemulțumit". Pinoșanu e un colectivist din Boca, un sătuleț situat la jumătatea distanței dintre Strehaia și Baia de Aramă, și-i nemulțumit pentru că ceruse la magazinul sătesc al cooperativei un tub de pastă de dinți „Kalodont", iar vînzătorul nu avea marca asta.

Am copilărit împreună cu Ion Pinoșanu. S-a născut în grajdul chiaburului Virgil Bengulescu. Un braț de paie i-a fost așternut, un capăt de cergă — învelitoare.

Pînă în ziua înființării gospodăriei colective a fost slugă. Din slugă, a devenit om. Din „mă prostule" cum îl striga stăpînul, a devenit „tovarășe".

Continui să răsfoiesc carnetul de însemnări. Incă un fapt. Colectivistul Ion Adam din Pricaz a intrat într-un magazin să cumpere becuri pentru casa cea nouă care mai era încă la „roșu". Pretindea becuri puternice și vînzătorul n-avea decît becuri de 25 de lumini. A plecat supărat.

Mai întorc cîteva file și dau peste o altă însemnare. O redau așa cum e scrisă în carnet: „Badea Zaharia, colectivist din comuna Mirșa, se întoarce de la București. In plasa cu cumpărături văd și cîteva lămîi. Pentru prăjituri, mă lămurește el. Mi se plînge apoi că n-a găsit și portocale".

Trei oameni, trei pretenții. Ion Pinoșanu vrea o anumită marcă de pastă de dinți, colectivistul din Pricaz vrea becuri de 40 sau poate de o sută de lumini, iar Badea Zaharia — portocale. Ei pretind ca vrerea să le fie îndeplinită. Și cînd te gîndești că nu prea de mult, oamenii aceștia foloseau rar pînă și săpunul de rufe. (Cu ce să-l fi cumpărat, din ce să-l fi făcut!) Cei mai mulți țărani din Boca nu tîrguiau decît sare, gaz în timpul iernii și odată pe an pește pentru ziua de blagoveștenie!

Trecut și prezent. In trecut, Ion Pinoșanu nu dorea decît o bu[illegible] mălai, să poată trăi... Astăzi, lucru curios, din cauza pe care o c[illegible] e nemulțumit. Cum va fi, să zicem, peste încă zece ani? Poate [illegible]rul care semnează aceste rînduri, mergînd să-și vadă satul, [illegible] pe colectivistul Pinoșanu că zice: „Nu vreau marca asta de [illegible] pleacă îmbufnat. Pînă atunci becurile electrice vor fi aprin[illegible] țărănească. Becuri de 40 și 100 de lumini. Pentru asta e [illegible] de multă, foarte multă muncă.

CULTURA și viață

In fiecare zi de sărbătoare ţăranii muncitori din satul Horea, raionul Carei, regiunea Baia Mare, vin cu drag la căminul cultural, pentru a asista la spectacolele date de formaţia de teatru şi cea de dansuri naţionale ale căminului cultural.
In fotografie membrii formaţiei de jocuri, executind un dans specific regiunii.

Stuful

Valorificarea unei uriaşe bogăţii naturale a patriei noastre

Mîndră şi bogată e patria noastră! In anii regimului democrat-popular, prin munca neobosită a cercetătorilor şi oamenilor de ştiinţă, s-au descoperit şi se pun în valoare noi şi noi bogăţii. Ies la iveală noi regiuni petrolifere, se descoperă noi zăcăminte de minereuri de fier, de cărbune, de uraniu. Dintre marile bogăţii ale ţării noastre nevalorificate în trecut, face parte şi stuful.

Stuful — sau trestia — este o plantă anuală care creşte în mod natural în terenuri cu foarte multă apă. Condiţii foarte prielnice de viaţă are stuful din delta Dunării, unde se găsesc cele mai întinse şi mai compacte zone stuficole din lume. In deltă stuful ocupă o suprafaţă de 260.000 hectare, de pe care se pot recolta anual peste 1.000.000 tone stuf, în regim natural, fără amenajări speciale. De aci se poate uşor întrezări ce bogăţie uriaşă reprezintă stuful folosit ca materie primă în industrie.

CUM SE POATE VALORIFICA STUFUL

Dacă vei privi lista produselor ce se pot obţine pornind dela stuf, te va uimi numărul şi diversitatea lor. Astfel, în afară de folosirea stufului în starea lui naturală pentru construcţiile rurale — la acoperişuri, garduri bordee, etc — prin industrializarea stufului se pot obţine plăci de construcţie prin care să nu treacă frigul şi căldura, plăci servind ca înlocuitor al lemnului în confecţionarea tîmplăriei, mobilelor, pardoselilor, lăzilor pentru peşte şi fructe şi altele. Din tulpinile de stuf se poate fabrica celuloză, materie primă de bază în industria mătasei artificiale şi hîrtiei, precum şi spirt (alcool etilic), alcool metilic, glicerină şi furfurol — substanţe care pot servi la rîndul lor ca materie primă pentru o serie nesfîrşită de produse chimice între care cauciuc sintetic, materii plastice, eter, cloroform, vitamine etc.

Din partea din plantă care se dezvoltă în pămînt, denumită „rizom", se extrage amidon şi se poate prepara un suc care serveşte la hrana mucegaiului din care se scoate penicilina. Tot din stuf se mai pot prepara drojdiile furajere, produse excelente pentru hrana vitelor.

Problema valorificării stufului s-a pus cu adevărat abia după instaurarea regimului democrat-popular.

După cîţiva ani de cercetări şi experimentări, la Congresul al II-lea al Partidului din decembrie 1955, s-a trasat ca sarcină construirea în al II-lea cincinal a unei puternice industrii pe bază de stuf pentru fabricarea celulozei şi valorificarea complexă a stufului.

LUCRARI MARI...

După Congresul al II-lea, lucrările pentru valorificarea stufului au luat un uriaş avînt. Printr-o convenţie internaţională între R.P.R., R. Cehoslovacă, R. D. G. şi R. P. Polonă, s-au pus bazele colaborării pentru construirea unui mare combinat pentru valorificarea stufului la Brăila, unde stuful va fi industrializat în întregime. Aci va lua fiinţă o mare fabrică de celuloză — cu o producţie de 50.000 tone pe an la sfîrşitul celui de al II-lea cincinal şi cu posibilităţi de extindere pînă la 100.000 tone pe an şi mai mult. Alte fabrici vor prelucra celuloza obţinută în mătase artificială şi hîrtie. Deşeurile de stuf se vor recupera prin chimizare — adică obţinerea unor produse chimice de mare trebuinţă din seria celor amintite mai sus — fie prin fabricarea plăcilor de construcţie, fie drept combustibil pentru cazanele de abur.

Pentru conducerea lucrărilor de valorificare a stufului au fost create organizaţiile respective şi un Institut de proiectări specializat, care au trecut de îndată la organizarea investiţiilor şi la proiectarea viitoarelor construcţii industriale, la amenajarea deltei pentru asigurarea celor mai bune condiţii de creştere a stufului şi crearea bazelor de exploatare în punctele principale din deltă.

Unul cîte unul s-au deschis şantierele...

GREUTAŢI INFRINTE

N-a fost uşor. După un an de la hotărîrile Congresului, bilanţul realizărilor obţinute vorbeşte de la sine despre capacitatea creatoare şi munca îndîrjită a oamenilor. Pentru prima oară în lume s-a trecut la realizarea unor amenajări şi la organizarea unor exploatări stuficole de aşa mare amploare. Lipsa de experienţă, condiţiile vitrege de viaţă şi de muncă în deltă, apele mari care luni în şir s-au opus dîrzeniei constructorilor sînt numai o mică parte din greutăţile care au trebuit a fi înfrînte.

Azi în deltă pulsează o viaţă nouă. Pe grinduri şi în stufării se aud zgomote neobişnuite: zgomote de tractoare tîrînd screpere şi buldozere care mută munţi de pămînt, construind diguri, platforme pentru viitoarele aşezări şi pentru depozitele de stuf... Drăgi puternice muşcă din maluri strîmbe şi funduri de ape croind apelor alte făgaşuri, navigabile...

Pe hartă apar aşezări noi. La Ostrovul Maliuc, centrul experimental s-a dezvoltat într-atît, încît asigură experimentatorilor toate condiţiile de viaţă şi de muncă. Aci se experimentează toate utilajele de recoltare a stufului. Nu poate să nu-ţi crească inima de mîndrie cînd te gîndeşti că ele sînt în întregime proiectate şi construite în ţara noastră.

Ne-am creat o tehnologie proprie pentru exploatarea stufului, pe care o vom dezvolta de acum înainte pe baze trainice.

După exemplul centrului Maliuc se construiesc noile baze de la Rusca, Păpădia, Fortuna Şontea... Acestora le vor urma altele... Pretutindeni s-a început cum era firesc prin a se construi locuinţe, cantine, puncte sanitare. Toate bazele şi şantierele sînt electrificate.

Dar nu se ridică numai diguri, nu se înalţă numai construcţii. Se ridică oameni! Cresc cadre noi, creşte calificarea şi experienţa cercetătorilor, a proiectanţilor, a lucrătorilor din exploatare. In satele prizărite ale localnicilor pătrunde lumina culturii. Pescarii de ieri devin mecanici, electricieni, constructori. Nivelul de viaţă al localnicilor creşte. Valorificarea stufului din delta Dunării apare deci nu numai ca o operă economică ci şi ca o operă socială de redresare a unei regiuni a ţării încă înapoiată.

Rezultatele obţinute sînt îmbucurătoare. Ele ne fac să privim cu mîndrie şi încredere viitorul, fac ca visul să prindă viaţă... şi aripi...

Ing. ALDEA GRAUR

Din toată lumea

Strămoşul elefantului

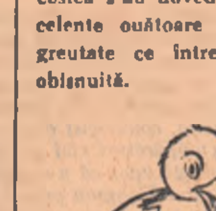
Savanţii sovietici au descoperit de curînd osemintele

le foarte bine conservate ale unui dinoterium. Este vorba despre un animal uriaş, strămoş al elefantului de azi. Distanţa care separă aceste două „rubedenii" nu este prea mare: vreo 8—10 milioane de ani.

O nouă rasă de pui

Obţinerea unei rase noi de pui nu este de loc un lucru uşor. Specialiştii trebuie să facă zeci şi chiar sute de experienţe, pînă obţin prin diferite încrucişări o rasă nouă cu însuşiri superioare. Tehnicienii de la crescătoria model de păsări din Liberec (R. Cehoslovacă), au obţinut de curînd o nouă varietate de pui prin încrucişarea raselor Italiană, Leghorn şi Rhode-Island. Produşii rezultaţi se caracterizează printr-o mare rezistenţă faţă de frig şi microbii diferitelor boli. Cît priveşte găinile adulte, acestea s-au dovedit a fi excelente ouătoare şi de o greutate ce întrece media obişnuită.

Un aparat pentru stabilirea vîrstei arborilor

Doi savanţi suedezi au inventat un aparat cu ajutorul căruia se poate afla cu exactitate vîrsta arborilor şi totodată se calculează gradul lor de creştere anuală.

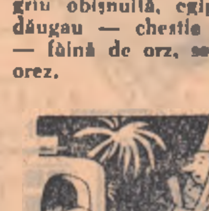
Procedeul este următorul: se taie o bucată din inima

arborelui respectiv şi se introduce în aparatul care este alcătuit dintr-o maşină electrică de calculat şi un microscop. Maşina numără inelele concentrice ale arborelui şi în acelaşi timp măsoară grosimea pe care o reprezintă creşterea anuală. Cu ajutorul datelor obţinute, silvicultorii vor putea să stabilească cu precizie programul raţional de exploatare forestieră. In mod obişnuit, pentru obţinerea unor asemenea date este nevoie de o muncă de cercetare foarte îndelungată.

Cinci mii de ani de la fabricarea primei pîini

Ştiaţi că pîinea pe care o mîncăm în fiecare zi are o vechime de cinci mii ani? Pe vremea vechilor egipteni s-a preparat pentru prima oară pîine coaptă în cuptor, aşa cum o cunoaştem şi azi. Cu o mică deosebire însă: la făina de grîu obişnuită, egiptenii adăugau — chestie de gust — făină de orz, secară şi... orez.

Un amănunt în plus. In Egiptul antic, cea mai mare parte a populaţiei primea drept plată pentru munca depusă, pîine.

PĂLĂMIDA

Cîmpu-i verde. Grîul tot
A-nfrăţit din rădăcină.
Pe tarlale şi pe lot
Joacă frunzele-n lumină.

Dar prin lanul înverzit,
Din adînc de arătură,
Pălămida şi-a ivit
Limba umedă şi sură.

Intinzîndu-şi înspre fire
Colţii aspri, ascuţiţi,
A-nceput să se deşire
Ca un şarpe, ia priviţi!

Ronţăind cu dinţi de cîine
Rătăcit pe-aici flămînd,
Ar mînca un cîmp de pîine,
După cum şi-a pus în gînd.

Pînă-n vară, ce n-ar face,
Insă nu-i de capul ei...
Dacă tremură şi tace,
Are dînsa un temei:

Cît e ea de lătăreaţă
Şi ţepoasă, cum vă zic,
Cînd o vezi că se răsfaţă,
Pune mîna pe otic!

STELIAN FILIP

Ce să citim

JACQUES RÉMY
DACĂ TOŢI OAMENII DIN LUME...
E. S. P. L. A.

Fără a avea caracteristicile cărţilor de aventuri, romanul lui Jacques Remy captivează pe cititor şi-l ţine încordat chiar de la primele pagini, datorită subiectului neobişnuit de palpitant pe care îl tratează.

Acţiunea e strînsă, iar faptele se succed cu o repeziciune ameţitoare, ca în cel mai pasionant film.

Undeva, în Oceanul Ingheţat de Nord, pe un vas de pescuit suedez, se iveşte o boală ale cărei simptome sînt necunoscute marinarilor. Molima ameninţă întregul echipaj izolat în întinderile fără de sfîrşit ale oceanului. Apelurile disperate transmise prin radio nu sînt recepţionate, ceea ce măreşte descurajarea pescarilor. Iată însă că, într-un tîrziu, un tînăr negru, dintr-un sătuc din îndepărtatul Congo Belgian, recepţionează apelul. Pentru a putea răspunde este nevoie de un aparat de emisie pe care el nu-l are. Cu ajutorul unui inginer de pe o plantaţie învecinată se stabileşte legătura cu vasul. In jurul acestui aparat de radio-emisie pentru amatori, un mănunchi de oameni se străduieşte, în numele omeniei, să-i ajute pe semenii lor aflaţi la grea încercare. Apelul celor din Congo Belgian este recepţionat de un contrabandist din Napoli, apoi de un radio-amator din Paris. In plină noapte, acesta din urmă cheamă medicul de gardă de la Institutul Pasteur pentru a identifica molima şi a indica măsurile necesare.

Această acţiune de salvare izvorîtă din conştiinţa şi solidaritatea oamenilor de omenie printre care sînt negri, francezi, americani, sovietici, norvegieni etc. este dusă la bun sfîrşit. Cu sprijinul oamenilor, după o seamă de peripeţii, pachetul cu ser destinat marinarilor suedezi ajunge pe vas, salvîndu-l în ultima clipă.

Cartea lui Jacques Remy nu ne înfăţişează numai o întîmplare palpitantă, plină de întîmplări neprevăzute, care satisfac setea de aventuri şi emoţii a cititorului. Ea ne demonstrează cu multă forţă de convingere că oamenii — indiferent de rase, de naţionalităţi, de profesii sau concepţii politice, — pot fi solidari şi strîns uniţi în toate împrejurările.

Acţiunea de salvare a pescarilor suedezi capătă în ochii noştri valoarea unui mare adevăr al zilelor noastre — dacă toţi oamenii din lume se unesc întru apărarea vieţii şi a păcii, întru apărarea omului, atunci nimeni şi nimic nu va putea să le clintească voinţa şi hotărîrea.

LUCIAN CURSARU

Prof univ. GRIGORE ELIESCU
DUŞMANII PĂDURILOR
Editura agro-silvică de stat, 1957

Pădurile noastre, care reprezintă una din marile bogăţii ale ţării, sînt vătămate uneori de o seamă de fenomene naturale şi de alţi factori, care provoacă fie uscarea arborilor, fie degradarea lor, fie chiar distrugerea completă a unor păduri întregi. Apariţia acestor fenomene necesită o preocupare specială pentru prevenirea şi combaterea lor, preocupare care urmăreşte apărarea pădurilor şi formează o disciplină aparte, denumită protecţia pădurilor.

Despre principalele fenomene de acest fel, despre cauzele lor şi despre lupta omului cu ele se ocupă lucrarea „Duşmanii pădurilor", de prof. univ. Grigore Eliescu, membru corespondent al Academiei R.P.R., apărută de curînd în Editura agro-silvică de stat.

Autorul enumără fenomenele şi factorii care produc vătămări pădurilor — fenomenele atmosferice (furtunile, zăpezile, poleiul, seceta, gerul), inundaţiile, focul, organismele vătămătoare (ciupercile, insectele), păşunatul, descriind amănunţit aceste fenomene şi factori şi arătînd ce mijloace trebuiesc folosite pentru combaterea lor, pentru protecţia cît mai eficace a pădurilor.

Decada culturii din R.S.F.S.R.

Intre 19 şi 28 mai se va desfăşura în toată ţara decada culturii din R.S.F.S.R. Deschiderea decadei se va face prin serbări populare, serbări ale prieteniei romîno-sovietice şi alte manifestări de masă.

La Casa Prieteniei Romîno-Sovietice, la casele de cultură, în cluburi, biblioteci, colţuri roşii, cămine culturale, vor avea loc conferinţe, seri literare, prezentări de cărţi, simpozioane şi alte manifestări consacrate culturii ruse.

La Bucureşti, Cluj, Iaşi, Timişoara, Oraşul Stalin şi Tîrgu-Mureş se va desfăşura o gală de filme sovietice. In principalele centre culturale se va organiza şi „Bazarul cărţii ruse", în cadrul căruia vor avea loc seri ale basmului popular rus, seri literare, conferinţe etc.

In Capitală se va deschide expoziţia „Arta aplicată şi decorativă în R.S.F.S.R.", la Oraşul Stalin expoziţia „Folosirea energiei atomice în scopuri paşnice", iar în centrele regionale se vor organiza expoziţii documentare privind dezvoltarea economică şi culturală a R.S.F.S.R.

Posturile noastre de radio vor transmite emisiuni închinate decadei culturii ruse, iar postul de televiziune va prezenta spectacole şi filme produse în studiourile din R.S.F.S.R., precum şi aspecte din manifestările decadei.

Incheie contracte pentru grîu şi porumb

Trecînd zilele trecute prin comuna Horia, regiunea Bacău, m-am oprit şi pe la cooperativă.

Aşezat la biroul său, vicepreşedintele cooperativei, tov. Constantin Scutaru — care în acelaşi timp e şi achizitor, — întocmea listele ţăranilor muncitori care au contractat cu cooperativa să livreze cereale.

— Producătorii din comuna noastră au primit cu multă însufleţire Hotărîrea Consiliului de Miniştri cu privire la regimul de contractare a cerealelor, mi-a spus el. Ei au înţeles că prin contractările de cereale şi de alte produse se dezvoltă schimbul între oraş şi sat, se asigură fondul central de produse agricole al statului şi în acelaşi timp cresc şi veniturile lor. De aceea foarte mulţi oameni de la noi încheie contracte cu cooperativa pentru livrarea de cereale.

Intr-adevăr, numai în cîteva zile, la cooperativa din comuna Horia s-au încheiat contracte pentru 10.000 kg grîu şi 8.300 kg porumb. Printre cei dintîi care au contractat se numără şi deputatul Toader Ursu, cu 400 kg grîu şi 300 kg porumb, fruntaşul recoltelor bogate Vasile Z. Baciu cu 200 kg grîu şi 200 kg porumb, ţăranul muncitor Constantin Ştefi cu 200 kg grîu şi 200 kg porumb şi chiar însuşi achizitorul Constantin Scutaru, care vrînd să dea exemplu celorlalţi, a contractat primul 200 kg de porumb.

— Diseară, colectiviştii vor avea adunare generală, pentru a hotărî cît anume să contracteze, mi-a spus apoi tovarăşul Constantin Scutaru. Din cîte am auzit, sînt hotărîţi să încheie contract pentru două vagoane de grîu şi porumb.

E. VASILIU

E bine să ştim
CUM TREBUIE RASADIT TUTUNUL

Anul acesta s-a produs o mare cantitate de răsad de tutun. În prezent el este bine dezvoltat şi bun pentru transplantare (răsădire).

În momentul răsădirii, solul trebuie să aibă la adîncimea de plantare o temperatură de cel puţin 8—10 grade C. Această temperatură este realizată şi chiar depăşită în toate regiunile în care se cultivă tutunul, încît transplantarea răsadului de tutun se poate desfăşura cu intensitate sporită. Munca de răsădire a tutunului trebuie astfel organizată încît acţiunea să fie terminată pînă la 20 mai în regiunile mai calde şi pînă la sfîrşitul lunii mai în regiunile mai răcoroase.

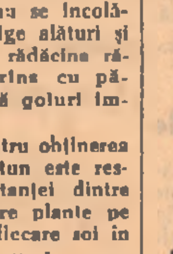
Cu ocazia transplantării se va observa ca plantele să aibă 4—5 frunze şi să nu se rupă atunci cînd se îndoiesc după deget.

La transplantare firul de răsad se înfige cît mai adînc în pămînt, pînă sub colet. După ce rădăcina răsadului s-a introdus în lăcaşul format de plantator (cu multă grijă să nu se încolăcească), plantatorul se înfige alături şi se apasă cît mai bine ca rădăcina răsadului să ia contact strîns cu pămîntul încît să nu rămînă goluri împrejurul ei.

De mare importanţă pentru obţinerea unei recolte bogate de tutun este respectarea cu stricteţe a distanţei dintre rîndurile de plante şi între plante pe rînd recomandate pentru fiecare soi în parte. De aceea, cultivatorii de tutun sînt datori ca la transplantarea răsadului să aibă grijă ca între rîndurile de plante şi între plante pe rînd să fie asigurate următoarele distanţe:

1. Pentru soiurile Drăgăşani, Djebel şi Peruştiţa 35/12 cm cînd sînt cultivate în rînduri simple, şi 50—20/12 cm cînd se cultivă în rînduri duble.
2. Pentru solul Molovata 40/15 cm în rînduri simple, şi 50—20/15 cm în rînduri duble.
3. Pentru solul Ghimpaţi 50/30 cm în rînduri simple, şi 60—30/30 cm în rînduri duble.
4. Pentru soiurile Banat şi Burley 60/40 cm cînd se cultivă în rînduri simple, şi 60—40/40 cm în rînduri duble.
5. Pentru solul Ialomiţa 60/50 cm în rînduri simple, şi 85—40/40 cm în rînduri duble.

Soiurile Virginia, Sătmărean şi Havana se cultivă numai în rînduri simple. De aceea, pentru primul soi se va asigura distanţa de 70/40 cm, iar pentru celelalte două, 70/50 cm.

După răsădirea tutunului, cîmpul se cercetează în primele 3 zile şi în cazul că unele fire nu s-au prins, acestea se înlocuiesc, fără întîrziere.

Ing. MARCEL COSTESCU

SATIRA... „MONOMENTUL" ...şi UMOR

Eu, tovarăşi, aşa sînt: ce-i în guşă, şi-n căpuşă. Chiar şi cînd e vorba de mine, ca în păţania despre care o să vă povestesc, nu mă codesc. Spun tot.

Pîn' a ajunge colectivist, eram un biet „individual", cu o gospodărioară ca vai de ea, care nu mă lăsa nici să mor, dar nici să trăiesc. Dar cînd îl vedeam pe Guriţă Compas, unul chisnovaţ şi bun de gură, — de unde i se trage porecla — umblînd prin sat c-un compas de măsurat pămîntul la subţioară şi cercînd să scrie oamenii în colectivă, o dată îmi ridicam nasul în vînt, de nu mi-l ajungea nici c-o prăjină.

Şi multe avui eu de tras de pe urma acestui nas. Da' cea mai boacănă dintre toate s-a petrecut într-o duminică. Guriţă mobilizase vreo treizeci de oameni ca să-i ducă „în vizită" — zicea el — la colectiva din Mărăcineni. Făcuse rost şi de un autocamion, încît treburile erau puse bine la cale. Ce-i dădu în gînd lui Guriţă, să oprească maşina şi la poarta mea. Nevastă-mea, Ioana, îşi aruncă ochii pe fereastră şi numai ce-o auzii:

— Sări, Costică, şi ascunde-te iute sub pat. E Guriţă Compas. Aşa cum eram, în cămaşă şi izmene — că era încă dimineaţă — ţişt, în fundul subpatului.

— Mneaţa Ioană, grăi Guriţă, dînd buzna pe uşă. Da' ce, bărbatu-tău nu-i acasă?

— Nu-i, zise Iona fără să se tulbure. Ii dus la tîrg.

— Cum aşa? In fiece zi-i la tîrg? Doar nu şi-a scos purecii la vînzare?

— Ia ascultă, Guriţă, zice să-mi laşi bărbatu' în pace. Că numai de locul tău a plecat şi azi de-acasă.

— Ce oameni, dom'le, îl auzii bombănind pe Guriţă. Din treizeci şi doi cîţi am zis că ne ducem, numai Costică al tău s-a găsit mai breaz... Treaba lui, mai zise Guriţă amărît şi plecă.

Cînd crezui că s-au îndepărtat de-ajuns, ieşii din casă şi-o apucai spre poartă. Dinspre ţarină se mai auzea încă huruitul autocamionului.

Cum mă uitam aşa, pe gînduri, mă pomenii în spate cu o căruţă ce venea în goană, gata-gata să dea peste mine. In căruţă, un tuciuriu de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o barbă ca de mistreţ, în cap c-o căciulă de pe vremea lui bunicu-su, iar o hăinuţă — numai petice — îi plesnea în spate.

Mi se părea cunoscut, dar nu ştiam de unde să-l iau.

— Nu eşti din Mărăcineni? stric eu o vorbă.

— Ba chiar de-acolo.

— Ei, drăcie! Eşti Nichita lui Pascu.

— El.

Acum îmi venii şi eu de acasă.

— Da' frumoşi cai, zisei eu, socotindu-mă că-s ai lui. Cît te-au costat?

— Nimic, că-s de la gospodărie.

— Aha! mă dumirii eu, fiindcă-l ştiam pe Nichita băiat sărac. Şi tu lucrezi tot la colectivă?

— Tot.

„Bun, îmi zisei în gînd. Asta-i colectivist din Mărăcineni şi văd c-arată mai mult a argat decît a om chivernisit. Ia să mi te prind eu, Guriţă, ce colectivişti arăţi tu oamenilor?". Nu gîndii mult şi pornii cu Nichita într-acolo.

Străbătui curtea şi mă îndreptai spre grajd, unde mi se părea că zărisem săteni de-ai mei. Aşa şi era Guriţă şi preşedintele colectivei, un zdrahon roşcovan şi lat în piept ca un taur, le arătau vacile colectivei. Cînd mă zări, Guriţă strigă bucuros:

— Uite-l şi pe Costea, se miră el. Cu ce venişi, mă?

Ii arătai căruţa din drum.

— Bun, făcu Guriţă. Să ştii că-mi pare bine. Vin şi tu să vezi vaci...

— Ia mai dă-le-ncolo de vaci, i-o retezai eu. N-o să-mi poruncești tu la ce să mă 'uit.

— Da' ce vrei mata să vezi? mă întrebă preşedintele.

De obicei, nu-s slab de înger. Aşa că-mi păstrai cumpătul şi i-o întorsei:

— Aş vrea, de-o pildă, să văd cum trăieşte Nichita lui Pascu.

— Bucuros, zise preşedintele. Şi-l şi strigă pe Nichita. I auzi, Pascule, pregăteşte-te de oaspeţi!

Zis şi făcut. Pornirăm cu tot alaiul spre gospodăria lui Nichita. Guriţă nu se arăta prea mulţumit că-i stricasem orînduiala vizitei, dar n-avea încotro. Il priveam cu coada ochiului, gata, gata să-mi dau pe faţă mulţumirea. Numai zdrahonul de preşedinte mergea netulburat şi avea o sclipire vicleană în ochi.

Cotirăm într-o ulicioară strîmbă şi ne oprirăm în faţa unei căsuţe prăpădite, cu pereţii cît palma, şi-un acoperiş ţuguiat de paie.

— Poftiţi! îl auzii pe Nichita, care se oprise în portiţă.

— Ce să mai poftim, că ne-am lămurit, grăii eu tare, ca să m-audă şi Guriţă. Ca să-ţi faci o astfel de gospodărie nu-i musai să intri în colectivă.

Guriţă era posomorît. Dunăre! Numai zdrahonul de preşedinte se arătă netulburat, cu zîmbetul cela batjocoritor în colţul gurii. Şi pe cînd îmi umflam pieptul ca un curcan, numai ce aud un glas de femeie:

— Măi Nichita! Mai lasă-le ncolo de pozne şi adu oamenii încoace.

Intorsei capul. Zării o casă nou-nouţă, încăpătoare, cu stîlpii prispei proaspăt tencuiţi, cu geamuri mari în tocuri albe, şi-un acoperiş de ţiglă, roşu ca focul. Pe prispa casei, o femeie.

— Atunci la ce cioarele mai ţii şi cocioaba asta? îl întrebai eu cam răstit.

— Ci-că vrea s-o îngrădească şi s-o păstreze drept „monoment", îmi răspunse femeia în locu-i.

Oamenii se porniră pe rîs. Numai eu nu rîdeam. Mi-era ruşine şi ciudă, şi simţeam un ghimpe pe inimă.

La plecare, i-am zis doar atît lui Nichita.

— Bine, mă omule, de ce naiba umbli cu peticile alea cît toate zilele în spinare?

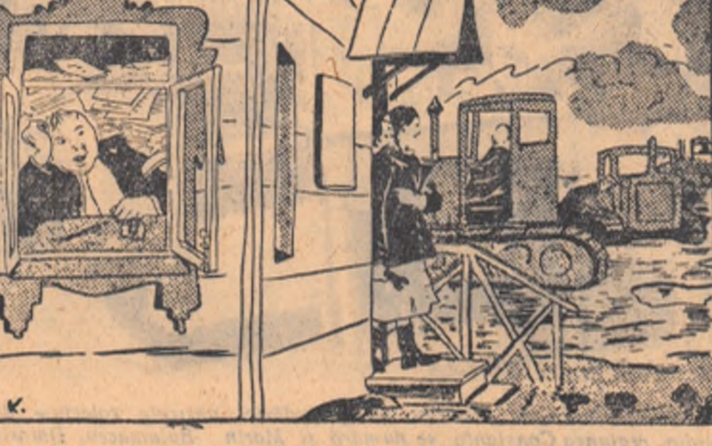
— Fiecare lucru la vremea lui, îmi grăi Nichita. De îndată ce mîntui casa asta îmi torn un rînd de haine, cînd m-oi vedea să te minunezi. „Măi, ăsta-i sărăcia lu' Pascu din Mărăcineni, sau nu văd eu bine?".

Cînd ajunsei acasă, nevastă-mea tocmai aşeza străchinile:

Ii zisei acru:

— Lasă, femeie, blidele şi stai colea să mai chibzuim.

ION C. DRAGOMIR
IOANA MĂCEŞU

— Sîntem în toiul muncilor de cîmp şi agronomul nu face nimic!
— Ce să facă dacă i s-a terminat hîrtia?
din revista sovietică „Krokodil". Desen de A. KANEVSKI

DIN EXPERIENŢA GOSPODĂRIILOR COLECTIVE ŞI ÎNTOVĂRĂŞIRILOR AGRICOLE

Extinderea mecanizării — mijloc sigur de dezvoltare multilaterală

Intărirea şi dezvoltarea gospodăriei lor obşteşti, căutarea unor surse care să le aducă venituri băneşti cît mai mari, era, în primele zile ale acestui an, preocuparea cea mai de seamă a colectiviştilor din Bălteni, regiunea Galaţi. Seara, la sediul gospodăriei se încingeau discuţii care ţineau pînă noaptea tîrziu. Dar din ce să scoţi bani cînd n-ai nici sector zootehnic bine dezvoltat, nici grădină irigată, ori culturi tehnice? Ei, dacă Buzăul ar trece mai pe-aproape, ar fi cu totul altfel. S-ar putea face grădină şi orezărie, care ar aduce bani buni, nu glumă. Atunci, s-ar mai înscrie şi alţii în colectivă, ar deveni mai puternică. Pe cînd aşa...

Nanu Corneliu, ales de curînd preşedinte al gospodăriei, veni însă cu o propunere care la început stîrni uimire. Pe scurt, preşedintele le-a spus că gospodăria poate realiza mari venituri băneşti cultivînd legume, plante tehnice, orez şi dezvoltînd creşterea animalelor.

— Asta ştim şi noi, spuseră unii, dar vorba e unde găsim terenuri potrivite pentru grădină şi orezărie?

— Pentru grădină găsim pe malul Călmăţuiului, pentru orezărie pe malul Buzăului, iar pentru culturi tehnice, — adică pentru tutun, ricin, in şi floarea-soarelui — avem teren berechet, chiar în perimetrul gospodăriei. Numai voinţă să fie, că celelalte...

— Bine, bine, se împotrivi unul dintre cei de faţă, dar noi sîntem puţini, vreo sută şi ceva de braţe la peste 400 de hectare. Abia vom putea face faţă lucrărilor din cultura mare. Or, este ştiut că grădina, orezăria, tutunul, inul şi ricinul cer braţe de muncă multe. De unde să le luăm? Şi-apoi, pînă la Călmăţui sînt vreo 4—5 km, iar pînă la apa Buzăului vreo 15. Cu ce o să ne ducem, în fiecare zi, pînă acolo? Caii şi boii pe care-i avem o să ne trebuiască la muncile de aici. Aşa că... nu văd ce leac am putea găsi.

— Ba, există un leac şi încă unul foarte bun, răspunse preşedintele. Dacă vom folosi mijloacele S.M.T.-ului pe scară mai largă, adică vom mecaniza un număr cît mai mare de lucrări, vom izbuti să înfiinţăm şi grădină şi orezărie, să cultivăm plante tehnice şi pe de-asupra să dezvoltăm şi sectorul zootehnic.

— Da, are dreptate preşedintele, intră în vorbă Ivan Ştefan, socotitorul gospodăriei. Ştim chiar din experienţa noastră că lucrările executate cu maşinile statului au un preţ de cost mai redus decît cele executate cu braţele de muncă şi atelajele proprii. Pentru un ciclu întreg de lucrări la cultura porumbului, de pildă, afară de recoltat şi de transportul ştiuleţilor şi cocenilor, vom plăti S.M.T.-ului 237,50 kg de boabe la ha. Puţin, desigur, aproape nimica toată, faţă de 3.000—3.500 kg boabe la hectar cît se poate obţine prin folosirea maşinilor. Cu mecanizarea am rezolva cum nu se poate mai bine şi problema folosirii braţelor şi a animalelor de muncă. La culturile mari, la cereale, vor lucra maşinile, iar noi ne vom putea ocupa pe îndelete de grădină, de orez, de plantele tehnice, de fermele de animale, de eleşteul de peşte. Cît priveşte transportul la locul de muncă, vom folosi animalele şi autocamionul pe care vrem să-l cumpărăm.

Rezultatul acestor lungi discuţii a fost că în planul de producţie s-a prevăzut efectuarea cu mijloacele S.M.T.-ului a unui volum de lucrări cu mult mai mare ca anul trecut, atît la culturile păioase, cît şi la cele prăşitoare. La porumb, de pildă, s-a prevăzut ca atît aratul, semănatul cît şi lucrările de întreţinere să se facă numai cu S.M.T.-ul, ţinînd seama de gradul de mecanizare a lucrărilor. Colectiviştii au prevăzut să cultive în acest an o suprafaţă de 5 ha cu legume şi zarzavaturi, irigată în întregime, 15 ha cu orez, 37 ha cu porumb hibrid, de asemenea în sistem irigat, 8 ha cu tutun, 7 ha cu ricin şi 5 cu in pentru ulei, iar pentru rezolvarea problemei transportului şi-au propus să-şi cumpere un autocamion. Tot în plan au prevăzut să mărească şi numărul animalelor de producţie: al oilor cu 100, al scroafelor fătătoare cu 7, al vacilor cu 28. Veniturile mari ce se vor obţine vor permite să se repartizeze cel puţin cîte 15 lei pentru fiecare zi-muncă.

*

Planurile colectiviştilor din Bălteni în legătură cu întărirea şi dezvoltarea gospodăriei n-au rămas doar pe hîrtie. Una cîte una, prevederile cuprinse în plan au început să prindă viaţă. Ei au acum şi orezărie, şi grădină, şi porumb irigat, şi culturi tehnice. Şi-au cumpărat pînă şi autocamionul mult visat. Cu ce? Cu o parte din banii încasaţi ca avans pentru contractarea culturilor de orez, in, ricin, floarea-soarelui, 20.000 kg de porumb, 1.250 litri lapte de oaie, 2.000 litri lapte de vacă, 50 pieicele de miel etc. Şi munca politică pentru atragerea de noi membri în gospodărie dă roade, deşi n-a fost prevăzută în nici un plan. Din ianuarie şi pînă acum în colectivă s-au înscris încă 22 de ţărani muncitori din rîndul întovărăşiţilor. I-au atras grădina, orezăria, eleşteul, tutunul, ricinul, etc.

Iată cum — folosind pe scară mai largă tractoarele şi maşinile statului — colectiviştii din Bălteni au găsit leacul pentru continua întărire şi dezvoltare a gospodăriei obşteşti, pentru creşterea propriei lor bunăstări.

N. IANCU

OREZARII

Să mai fi fost trei ceasuri pînă-n ziuă cînd a părăsit Costică Mitrea sediul colectivei.

Cînd să păşească pragul porţii, numai ce se pomeneşte că-i răsar în faţă două umbre.

— Care eşti acolo?

Şi-a recunoscut femeia după gîlgîitul chicotului. A rămas de piatră. Ea era. Ar fi putut jura. In Stoicăneşti nu rîde nimeni ca nevastă-sa. A dat să-i ceară desluşiri.

— Da' tu, femeie...

— Eu îs, omule, l-a întrerupt nevastă-sa. Mi-a fost să nu scap prima cursă. Şi-am venit. Nu-s singură. Îi şi Gheorghiţa Tulunaru. Iar din urmă ne soseşte şi Maria lui Spătaru. Ne-am legat să facem astăzi cîte două norme fiecare. Ţine cheia. Du-te de te culcă şi-i veni cu-al doilea transport...

A zîmbit pe sub mustăţi, dar n-a plecat acasă. A rămas cu ele. Iar cînd au venit maşinile gospodăriei să-i transporte la orezărie pe cei 200 de colectivişti, el a fost primul care s-a urcat. Pentru că, deh, aşa-i stă bine brigadierului: să fie totdeauna-n frunte.

*

De două luni de cînd au început lucrările pe cele 50 de hectare de orezărie ale colectivei „6 Martie" din Stoicăneşti, e foc pe capul celor 4 brigadieri de cîmp. Toţi oamenii vor să se ducă la orezărie. Seara, cînd să se repartizeze braţele de muncă, numai ce-i auzi: „Plec şi eu mîine la canal, Ilie"? sau: „cred că mi-a venit şi mie rîndul la orezărie, Tomo".

Cît a fost puţin de muncă în brigăzile de cîmp, a mers ea, treaba, cum a mers. Dar după ce s-au mai îngheţuit lucrările, s-au cam schimbat şi brigadierii. Cel de la I-a, mai cu seamă, sare ars cînd inginerul Gheorghe Ciurea ori Tudose, preşedintele, îi cere oameni. Dar pînă la urmă dă. Doar ştie şi el ce venit frumos vor scoate din orezărie: 500.000 de lei. Aşa se face că în fiecare zi, pe cîmpul dintre Uria, Gostavăţ şi Ciofiani lucrează sute de colectivişti din Stoicăneşti.

*

Canalul de aducţie e gata. Are pe puţin 3 km. Nu-i făcut numai de ei. Au mai lucrat aici şi întovărăşiţii din Gostavăţ şi Ciofiani, ţărani muncitori asociaţi din Uria, Zănoaga şi Frunzaru. Că şi ei au contractat orez cu Rizeria Rodnica de la Dăneasa. Dar ei sînt aproape. Pe cînd cei din Stoicăneşti au de făcut în fiecare zi 30 de kilometri dus, 30 întors. Noroc că-i fac cu camioanele gospodăriei. D-aia nici nu-s mai în urmă cu lucrările de pregătire. Cele două drumuri de exploatare sînt făcute. Au cîte 1 km fiecare. Vin apoi două canale de alimentare, lungi de cîte 700 m fiecare. Ce mai de pămînt au scos de-aici!

De-o parte şi de alta au făcut parcelele. Sînt 50 de parcele mari, plus cîteva mai mici, la colţuri. Parcă-s nişte faguri uriaşi. Şi dacă stai să judeci bine, nu-i greşit să le numeşti aşa. Nu numai pentru că se cam aseamănă, dar şi pentru că oamenii care le fac sînt harnici ca albinele. I-an uită-te la Radu Dinu şi la fratesău, Ion, cum mai lisbesc cu sapa, cu casmaua şi cu tîrnăcopul. Mai alaltăieri le-a măsurat Costică Mitrea lucrul împlinit de două ori. Şi parcă nu-i venea să creadă. Fiecare dintre ei săpase cîte 8,85 metri cubi. D-apoi moş Gheorghe Toloş cu cei trei feciori ai lui — Costică, Alexandru şi Marin! Acum vreo săptămînă, cînd s-a dat avansul, cîţi bani crezi că le-a venit la toţi? Aproape 2000 de lei. Ce-i drept, gospodăria a dat 6 lei la ziua-muncă. Dar şi ei au tras răzbit.

Mult le-au dat de lucru cele 5 canale de evacuare. Socoteşte numai: să scoţi peste 6000 de metri cubi de pămînt, păi asta-i muncă, frate. Cînd s-au apucat de ele, mulţi şi-au spus în sine:

— Oare le-om găti la vreme?

Dar acum canalele-s făcute. Tot ca şi parcelele, care stau gata să primească apa binefăcătoare, apa care va preface bulgării în mîl. Acolo, în curînd, sămînţa de orez va găsi culcuş.

Din mîlul hrănitor şi moale se vor ridica — la început firave, iar apoi din ce în ce mai viguroase — milioanele de plante de orez. Iar din pădurea lor de spice se vor revărsa în casele colectiviştilor din Stoicăneşti belşug şi bunăstare. 500.000 de lei la 10.000 de zile-muncă. Asta face tocmai 50 lei la ziua-muncă. O răsplată care nu-i de loc de lepădat.

NICOLAE COMANICI

Însemnări

Asociaţia avicolă din Merei

Era în preajma zilei de 8 martie, ziua internaţională a femeii. Două zeci şi patru de femei din comuna Merei, raionul Buzău, s-au hotărît atunci ca începînd din primăvara aceasta să-şi crească păsările în comun, în cadrul unei asociaţii avicole. Zis şi făcut. Au ales consiliul de conducere, cu preşedintă şi secretară, aşa cum se cere într-o astfel de situaţie şi au pornit la muncă. Mai întîi au văruit cele două camere puse la dispoziţia lor drept sediu de către secţia gospodăriei de stat Săhăteni ce se află în comună. Au strîns şi ouăle, cîte 40 de fiecare şi banii, în total 1.000 de lei, parte pentru plata incubatorului, parte pentru cumpărarea unor reziduri de cereale de la silozul din Buzău. Munca s-a desfăşurat pe echipe, organizat şi sub supravegherea directă a doctorului veterinar de circumscripţie, tovarăşul Mihalache. Apoi în „tură", cum îi plăcea preşedintei Ecaterina Ritan să numească această planificare a muncii pe două schimburi, s-au executat celelalte lucrări: amenajarea puierniţelor şi a padocurilor, confecţionarea unor cuşti portative cu podea mobilă pentru scoaterea puilor afară pe iarbă şi altele.

Intre timp, într-una din camere, învăţătoarea Aurelia Mateescu, secretara şi magazionera asociaţiei, a şi început să depoziteze mălai, reziduri de porumb şi alte produse date gratis de muncitorii întreprinderii de morărit „Flacăra" din Buzău, care au hotărît să ajute tînăra asociaţie pînă ce se va pune pe roate.

...De curînd am trecut din nou prin Merei. Asociatele însămînţaseră de acum cu porumb hectarul primit din partea sfatului popular comunal, iar iarba de gazon dată de secţia agricolă raională era răsărită şi împodobea frumos curtea sediului. In sfîrşit, totul era pregătit. Nu fusese uitat nimic: nici întocmirea raţiilor de mîncare, de care se îngrijise doctorul veterinar, nici afişarea programului de hrănire şi îngrijire a viitorilor locatari. Cît priveşte munca asociatelor, şi aceasta era rînduită, pe zile şi pe îngrijitoare. Mă rog, aşa cum scrie la carte.

Trebuiau să sosească doar puii, pe care incubatorul din Buzău făgăduise că-i va livra în jurul datei de 15 mai.

L. GHEORGHE

Pentru o recoltă cît mai bogată de porumb

PREGĂTIRI PENTRU IRIGAŢII

Spre a obţine rezultate cît mai bune în producţie gospodăriile agricole de stat din ţara noastră au fost înzestrate cu cele mai perfecţionate mijloace de lucru. Anul acesta, de pildă, gospodăria agricolă de stat Romîneşti, regiunea Craiova, a amenajat, folosind noile maşini cu care a fost dotată, 100 de ha pentru cultura porumbului hibrid irigat.

In fotografie, un aspect din timpul lucrului cu grederul tractat de cele două tractoare conduse de Marin Bucur şi Tudor Damian. Prin folosirea acestor maşini a fost economisită munca a zeci şi zeci de oameni.

Pătru al lui Nădăban... Şi cele două experienţe

In vocabularul lui Pătru Nădăban cuvîntul hibrid şi-a făcut loc de foarte puţină vreme. Despre porumbul hibrid Pătru a auzit vorbindu-se abia în toamna anului 1955. Pe atunci Pătru Nădăban era individual. Intr-una din zile, cam pe seară, s-a apropiat de un grup de întovărăşiţi ce şedeau şi tăifăsuiau cu inginerul agronom din cartierul lor de la marginea Aradului.

Inginerul agronom le vorbea atunci despre superioritatea porumbului hibrid faţă de cel din soiul local, despre sporul mare de recoltă dobîndit de gospodăriile colective din raionul Arad, care au cultivat astfel de porumb, şi i-a îndemnat ca în primăvara lui 1956 să semene sămînţă de porumb hibrid. Mulţi dintre cei de faţă au spus că vor semăna, alţii s-au mulţumit să salte din umeri, iar cîţiva s-au arătat de-a dreptul neîncrezători...

Le spusese, nu se ştie cine, că porumbul hibrid este mai puţin hrănitor decît cel local. Pătru Nădăban s-a alăturat atunci grupului celor care au săltat din umeri, deşi îl ricîia parcă pe suflet vorbuliţa asta — „hibrid".

— Hibrid, hm, mare drăcie. O fi şi asta ceva, şi-a zis el în timp ce mergea spre casă.

In soborul familiei a hotărît să facă şi el o experienţă şi să semene în primăvară cîteva rînduri cu porumb din ăsta nou. Peste iarnă n-au mai discutat totuşi despre lucrul acesta. Pătru aproape că uitase de el. In primăvară însă s-a întîlnit întîmplător cu nişte colectivişti care-şi procuraseră de la bază porumb hibrid. Văzînd cît e de greu şi de mare la bob, Pătru i-a rugat să-i dea şi lui cîteva boabe să le arate alor săi. Colectiviştii i-au umplut buzunarele. Ajuns acasă Pătru a arătat la toţi minunăţia de porumb pe care o purta în buzunare.

— Aşa că-i fain? — îi întreba el.

A păstrat sămînţa pînă a venit vremea să pună porumbul în pămînt. Şi sămînţa i-a ajuns tocmai bine pentru patru rînduri. Alte opt rînduri le-a semănat cu porumb de-al lui din soiul local. In vară, deşi dădea aceeaşi îngrijire celor 12 rînduri de porumb vedea cum, pe zi ce trece, porumbul provenit din sămînţă hibridă creştea mai viguros, mai verde, mai sănătos decît celălalt. A sosit şi toamna cu numărătoarea ei. La cules, Pătru Nădăban a pus porumbul hibrid într-o parte şi pe cel din soiul local în altă parte. L-a curăţat şi l-a cîntărit. Cînd a pus pe cîntar boabele obţinute de pe cele opt rînduri din soiul local bascula s-a oprit la cifra 700, iar cînd l-a pus pe cel hibrid a fost nevoie s-o mute cu o sută de kilograme mai înainte. De acum, nu mai încăpea îndoială. Sporul era vădit. De pe patru rînduri scosese mai mult decît de pe opt. Cum rămîne însă cu puterea de nutriţie?

— Hai s-o încercăm şi p'asta — şi-a zis Nădăban. Dar cum? Destul de simplu. El are doi cai. Unuia îi va da, pe lîngă alte furaje, porumb hibrid, iar celuilalt, porumb din soiul local. Zis şi făcut. Şi ce credeţi? In primăvara aceasta calul hrănit cu grăunţe din porumbul hibrid a ieşit cu crupa ca o pernă, puternic, în stare să-şi tragă singur o semănătoare, la fel ca şi celălalt.

Acum, Pătru Nădăban îi cheamă pe toţi întovărăşiţii şi le arată caii, aşa cum în toamnă îi chemase să le arate porumbul. De ce pe întovărăşiţi, vă veţi întreba? Pentru că văzînd că sfaturile agronomului îi prind bine, Pătru l-a ascultat pe agronom din nou şi a intrat în întovărăşire, unde va putea obţine recolte mult mai bune.

Acum, întovărăşirea din care face parte Pătru Nădăban a însămînţat întreaga suprafaţă destinată culturii porumbului cu sămînţa hibridă. Cele două experienţe ale lui Pătru Nădăban au convins. Şi pentru că sămînţa hibridă singură nu face minuni, întovărăşiţii au hotărît să aplice culturii porumbului întregul complex de reguli agrotehnice recomandate de agronom.

P. VOICULESCU

Ca plantele să aibă umezeală, căldură şi lumină

Mergeam mai zilele trecute pe malul Călmăţuiului, prin dreptul comunei Jugureanu din raionul Filimon Sîrbu. Pe cîmp se terminase însămînţatul porumbului de cîteva zile. In zare, cît vedeam cu ochii, se întindea lanul verde de grîu al colectiviştilor din Jugureanu, iar mai încolo, la puţul Marinei, cele peste 180 de hectare însămînţate cu porumb. Cum stam aşa privind cîmpul nesfîrşit, dinspre sat se zăresc venind vreo trei căruţe. Se îndreptau spre tarlaua de porumb. „Să nu fi terminat de semănat", m-am mirat eu şi m-am îndreptat într-acolo. Abia cînd am ajuns mi-am dat seama despre ce era vorba. Din pricina ploilor, peste semănătura de porumb se prinsese o scoarţă groasă care se uscase, căptuşind pămîntul.

După ce am făcut cunoştinţă cu oamenii care veniseră cu căruţele am vrut să ştiu ce au de gînd să facă.

— Spargem scoarţa asta de pe semănătura de porumb, mi-a spus brigadierul Negoiţă Turtoi. Apoi întorcîndu-se către colectiviştii cu care venise, Turtoi luă de jos o bucată de scoarţă de pămînt şi-o arătă tovarăşilor lui.

— O vedeţi? Are mii de găurele mai subţiri ca firul de păr prin care se evaporează apa din pămînt. Pe lîngă că înlesneşte „fuga" apei, scoarţa asta împiedică aerul şi căldura să pătrundă în pămînt, înăbuşă porumbul şi-l împiedică să răsară. De aceea, tovarăşe Mirea, am hotărît s-o spargem.

— Dar dacă smintim porumbul de la locul lui şi nu mai răsare deloc?

Negoiţă Turtoi zîmbi, apoi după ce scurmă în pămînt pînă găsi un bob semănat zise:

— Vezi? Pînă la bob e pămînt de un lat de palmă, 8—10 cm., iar noi cu grapa uşoară de fier trecem pe deasupra lor la 4—5 cm., atît cît să spargem blestemata asta de scoarţă şi să desrădăcinăm buruienile care au şi scos capul.

— N-ai citit chemarea colectiviştilor de la Făcăeni?

Mirea făcu semn că a citit-o.

— Atunci ce vrei, să rămînem mai prejos?

Cu caii de căpăstru şi cu grapa de fier cu colţii întorşi îndărăt, Mirea Lăzărică urmat de alţi doi colectivişti au pornit să grăpeze semănătura.

După ce-am rămas singuri la capul locului brigadierul mi s-a adresat:

—L-ai auzit pe Mirea cît de îngrijorat era, ca nu cumva să strice cu ceva porumbul semănat? E firesc să fie aşa. La noi în gospodărie s-a împărţit terenul pe brigăzi, în brigăzi pe echipe şi în echipă pe oameni. Îl muncesc de la „negru la negru", adică de acu', de la semănat şi pînă la arătura adîncă de toamnă. Mirea răspunde de-o porţiune de semănătură. El o prăşeşte şi o culege. Dacă producţia lui e mai bună decît cea planificată primeşte un plus de produse după sporul de producţie obţinut.

Cît am stat noi de vorbă cele trei grape uşoare trase de cei şase cai ageri sfărîmaseră scoarţa de pămînt pe o bucată bună de loc. In urma lor pămîntul deschingat din strînsoarea lespedei uscate respira slobod. Caii şi oamenii se grăbeau să-l descătuşeze şi să dea drumul plantelor ce vor răsări din porumbul semănat de curînd să pornească spre soare şi să lege pînă în toamnă rod bogat.

ANDREI MUŞAT

Rolul agronomului planificator-dispecer în conducerea operativă a brigăzilor din S.M.T.

După cum a dovedit practica ultimilor ani, îmbunătăţirea continuă a organizării muncii în S.M.T.-uri constituie cheia îndeplinirii şi chiar depăşirii sarcinilor de plan. In acest scop, urmînd experienţa înaintată a S.M.T.-urilor din Uniunea Sovietică, de curînd şi în ţara noastră s-a introdus în schema staţiunilor de maşini şi tractoare postul de agronom planificator-dispecer.

Dispecerul este un organ cu rol de coordonare a activităţii din punct de vedere organizatoric al tuturor subunităţilor din staţiune.

In timpul campaniilor agricole dispecerului îi parvin în mod organizat toate informaţiile de la brigăzile de tractoare cu privire la rezultatele obţinute şi greutăţile întîmpinate, — şi tot prin dispecer se transmit dispoziţiile conducerii S.M.T.-ului către brigăzi. In fiecare dimineaţă, în urma informaţiilor primite din teren, dispecerul primeşte indicaţii din partea directorului şi a inginerului agronom şef pentru aplicarea şi urmărirea măsurilor stabilite şi dirijarea mijloacelor de transport, trasîndu-se în acest scop personalului sarcinile ce trebuie îndeplinite.

Dispecerul verifică fişele de evidenţă ale lucrărilor executate cu tractoarele, privind respectarea ordinului de lucru, consumurile de carburanţi şi lubrifianţi, întocmirea corectă a proceselor-verbale de recepţie şi respectarea contractelor de lucrări. Totodată, pentru a înlătura orice fel de lipsuri în aprovizionarea cu carburanţi şi în scopul respectării contractelor încheiate pentru produsele petrolifere, el întocmeşte graficul de aprovizionare pe produse, pe luni şi pe întregul an, urmărind executarea lui întocmai. Tot dispecerul ţine un registru-jurnal în care înregistrează zilnic informaţiile primite din teren cu privire la defecţiunile ce se ivesc în munca brigăzilor de tractoare.

Decadal, împreună cu un colectiv numit de conducerea staţiunii, el asigură şi redactarea foilor volante şi difuzarea lor la brigăzi.

Pe lîngă toate mijloacele posibile de informare, este indicat ca dispecerul să înmîneze salariaţilor un chestionar, care să fie completat la fiecare brigadă, iar la înapoierea din teren să fie restituit dispecerului, cu completările necesare.

Un alt mijloc de evidenţă pe care trebuie să-l aibă la îndemînă dispecerul este o hartă mare, înfăţişînd raza de activitate a staţiunii, pe care să fie reprezentate tarlalele agricole deservite de S.M.T. Pe această hartă urmează a fi reprezentate, prin steguleţe mici de hîrtie, brigăzile de tractoare, pe locul lor de amplasare. Tractoarele se reprezintă prin bucăţele de tablă sau lemn de o anumită formă geometrică (pătrat, triunghi, romb etc), vopsite pe o parte cu roşu, iar pe partea opusă cu albastru, — pe ambele părţi scriindu-se şi ştanţa tractorului. In cazul cînd brigada lucrează normal, fără defecţiuni, semnele se lasă în afară cu partea colorată în roşu; în momentul cînd se anunţă defecţiuni, tăbliţa se întoarce cu partea cealaltă (colorată în albastru). Defecţiunile de ordin organizatoric (stagnarea brigăzii din lipsă de teren, lipsă de carburanţi etc.) se semnalizează pe harta dispecerului prin fixarea unui steguleţ de formă triunghiulară colorat în alb. Brigada unde se simte nevoia intervenţiei atelierului mobil se semnalizează printr-un steguleţ triunghiular roşu, urmînd ca atelierul mobil să se deplaseze de urgenţă la indicaţia dispecerului. Ruta atelierului mobil şi a celorlalte mijloace de transport se indică pe hartă prin sfori colorate, avîndu-se ca bază de plecare centrul staţiunii.

Brigăzile fruntaşe se marchează cu un steguleţ roşu, iar brigăzile codaşe cu un steguleţ negru, ambele de formă dreptunghiulară.

Activitatea dispecerului în intervalul dintre campanii constă în următoarele: în timpul iernii, sub îndrumarea inginerului agronom şef, întocmeşte planul de producţie şi dotare al staţiunii în colaborare cu responsabilii celorlalte sectoare de activitate. Intocmeşte şi completează dosarele pentru brigăzi, care cuprind sarcinile şi instrucţiunile ce trebuie cunoscute de personalul brigăzilor. De asemenea, dispecerul urmăreşte şi ţine evidenţa lecţiilor ce se predau după planul de şcolarizare al personalului brigăzilor de tractoare, atît în perioada de iarnă cît şi în perioada pregătirii campaniei de vară.

Conducerea operativă a brigăzilor de tractoare prin aplicarea sistemului de dispecerizare se rezolvă în bune condiţii în staţiunile dotate cu aparate de radio-emisie şi recepţie. Intrucît însă în prezent în ţara noastră numai un mic număr de staţiuni sînt înzestrate cu asemenea aparate, restul S.M.T.-urilor pot folosi serviciul de dispecer utilizînd mijloacele locale existente la îndemîna fiecăreia.

La S.M.T. Inoteşti, în urma punerii în aplicare a sistemului de dispecerizare, s-a înregistrat o simţitoare îmbunătăţire a muncii brigăzilor de tractoare, reuşind să se îndeplinească planul de producţie al campaniei de primăvară în procent de 150 la sută la data de 1 mai şi realizîndu-se totodată economii însemnate la cheltuielile de producţie.

Ing. MIHAI SECELEANU
agronom şef la S.M.T. Inoteşti,
regiunea Ploeşti

Toată atenţia plantării de vară a cartofilor

Directivele celui de-al 2-lea Congres al Partidului arată că în anul 1960 producţia de cartofi trebuie să ajungă la peste 3.500.000 tone. Aceasta înseamnă că la hectar trebuie să se realizeze o producţie medie de cel puţin 13.000 kg.

Pentru obţinerea acestei producţii este necesar ca toţi cultivatorii să respecte cu stricteţe regulile agrotehnice, să aplice cu încredere metodele înaintate la această cultură. Din păcate însă acest lucru nu se face decît în mică măsură. Nu se acordă încă peste tot atenţia cuvenită lucrărilor de pregătire şi fertilizare a terenului, nu se face încolţirea tuberculilor înainte de plantare, pentru a se cunoaşte calitatea materialului de sămînţă, ci tuberculii se plantează primăvara după o simplă alegere, de cele mai multe ori se folosesc tuberculii mărunţi, necorespunzători, care nu asigură desimea de tufe necesare la hectar etc. Datorită acestor cauze se obţin recolte mici şi de slabă calitate. Anul trecut, de pildă, producţia medie la hectar a atins abia 8.000 kg.

O măsură deosebit de însemnată pentru obţinerea unor producţii ridicate de cartofi o constituie îmbunătăţirea cartofilor de sămînţă.

Oamenii de ştiinţă din U.R.S.S., studiind cauzele degenerării cartofului, au constatat că se pot obţine tuberculi buni de sămînţă, sănătoşi şi cu puterea de încolţire de 100 la sută, prin plantarea de vară. Aceşti tuberculi dacă sînt plantaţi în primăvara anului viitor dau producţii sporite cu 20—50 la sută. De aceea, Ministerul Agriculturii a recomandat plantarea de vară a cartofilor în gospodăriile colective, gospodăriile de stat şi individuale încă din anul 1953. Gospodăriile fruntaşe din regiunile Bucureşti, Constanţa, Ploeşti, Iaşi, Stalin, Autonomă Maghiară, Cluj şi Baia Mare, aplicînd metoda plantării de vară a cartofilor şi folosind la plantarea de primăvară tuberculii obţinuţi au realizat sporuri de recoltă de 20—40 la sută. Gospodăria agricolă colectivă din Ghimbav, regiunea Stalin, de pildă, în anul 1954 a obţinut prin plantarea de vară 14.000 kg cartofi la hectar pe două hectare. Plantînd în primăvara anului 1955 o suprafaţă de 10 ha cu tuberculi din plantarea de vară a obţinut o recoltă medie de 18.500 kg la ha, în vreme ce de pe tarlaua învecinată, plantată cu tuberculi obţinuţi din plantarea de primăvară, a recoltat numai 14.000 kg la hectar.

Rezultate asemănătoare s-au obţinut şi în alte unităţi din regiunile Stalin, Cluj, Autonomă Maghiară, Bucureşti, Constanţa, etc.

Nu acelaşi lucru se poate spune însă şi despre regiunile Bacău, Suceava, Hunedoara şi Galaţi unde organele agricole privesc problema degenerării cartofului ca un rău necesar fără să încerce să ia măsurile cuvenite pentru remedierea acestui neajuns. Organele agricole din regiunea Bacău, de exemplu, au preferat să aducă cartofi de sămînţă din Regiunea Autonomă Maghiară în loc să ia măsurile necesare pentru producerea lor în cadrul regiunii.

Această practică păgubitoare trebuie grabnic înlăturată. Fiecare regiune trebuie să-şi producă pe plan local, prin plantări de vară, tuberculii necesari pentru sămînţă. De aceea, pentru a se asigura tuberculii de sămînţă necesari plantărilor din primăvara anului viitor, organele agricole, conducerile gospodăriilor de stat şi cooperatiste precum şi ţăranii muncitori cu gospodării individuale trebuie să se preocupe de pe acum de extinderea suprafeţelor cultivate cu cartofi prin plantări de vară.

O deosebită atenţie trebuie dată îngrijirii terenului destinat acestei culturi. Pămîntul trebuie menţinut în stare afînată şi curat de buruieni pînă la plantare, pentru ca apa din ploi să pătrundă în el şi să se păstreze împreună cu substanţele nutritive la dispoziţia plantelor ce vor fi cultivate.

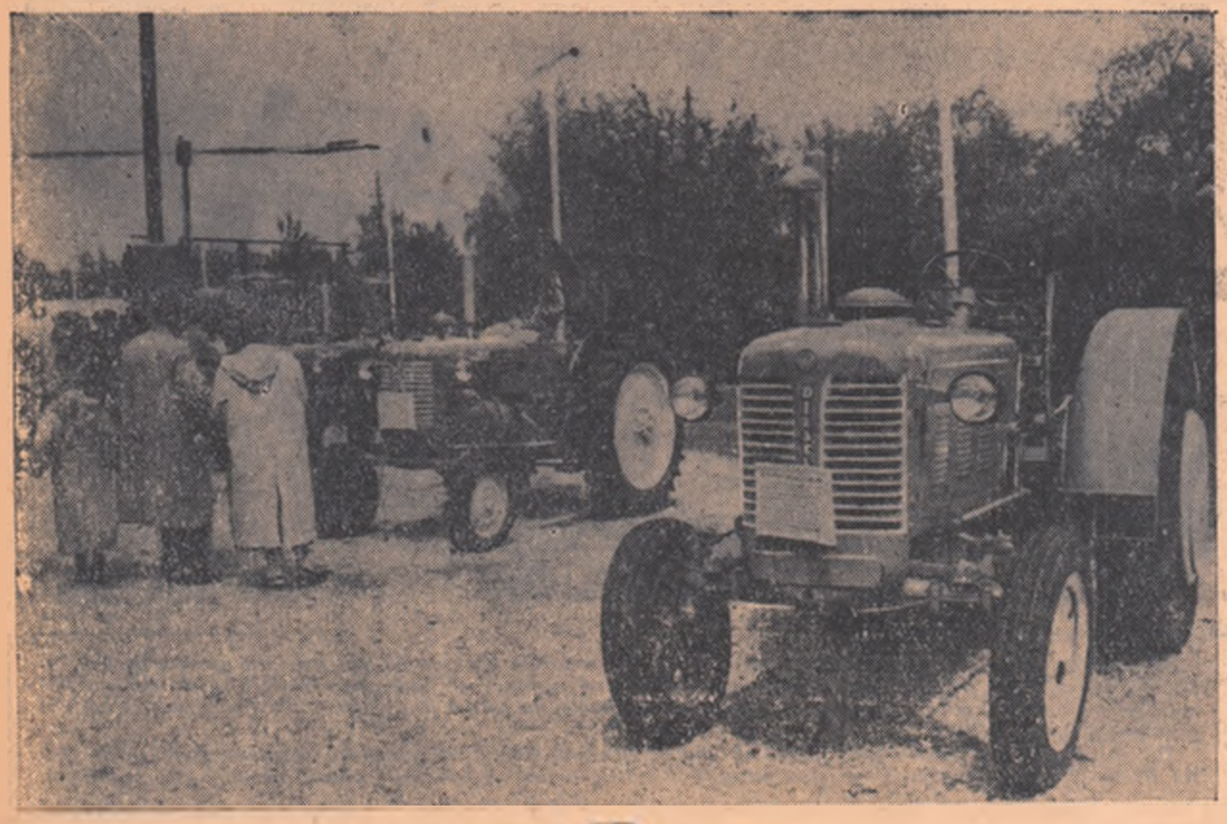
Paralel cu aceasta trebuie să se asigure tuberculii necesari pentru plantările de vară. Gospodăriile care nu dispun de cartofi de sămînţă trebuie să şi-i procure pînă la data de 1 iunie, cînd urmează să fie puşi la iarovizat. Unităţile care au stratificat tuberculii de sămînţă pentru plantările de vară au datoria de a controla modul cum s-au păstrat şi de a-i dezgropa din vreme pentru ca tuberculii să poată fi aleşi cu grijă în vederea iarovizării.

Pentru regiunile bune producătoare de cartofi problema tuberculilor de sămînţă este simplă deoarece aci fiecare cultivator consumă cartofi vechi pînă la 1 iulie. Mai puţin uşoară este problema procurării cartofilor de sămînţă pentru regiunile de cîmpie, unde suprafeţele cultivate cu cartofi sînt mici şi tuberculii rezultaţi din plantările din primăvara anului 1956 au putere de încolţire foarte slabă (nu depăşesc 50 la sută). Cel mai indicat pentru aceste regiuni este de a-şi procura tuberculii de sămînţă din regiunea Stalin sau Autonomă Maghiară, care dispun de mari rezerve de cartofi cu bună putere de încolţire.

La procurarea cartofilor de sămînţă se va avea în vedere ca tuberculii să aibă o greutate de peste 60 grame, căci aceştia se iarovizează mai bine şi se stîrivesc mai puţin în cursul iarovizării.

ING. VASILE COMARNESCU

Prima expoziţie a industriei cehoslovace la Bucureşti

Un grup de vizitatori cercetind cu atenţie standul în care sînt expuse puternicele tractoare Zetor pe roţi de cauciuc.

Peste 11.500 de oameni au vizitat numai în prima zi expoziţia industriei cehoslovace, deschisă în Parcul de Cultură şi Odihnă „I. V. Stalin" din Bucureşti. Marele interes cu care oamenii muncii din ţara noastră au primit ştirea deschiderii acestei expoziţii se explică în primul rînd prin faptul că industria cehoslovacă, datorită tradiţiei ei îndelungate, calităţii mărfurilor şi sortimentului bogat şi-a cîştigat aprecieri unanime şi în masa cumpărătorilor din ţara noastră.

De aceea, nu m-a mirat de loc faptul că printre sutele de vizitatori pe care i-am întîlnit printre automobile, camioane sau maşini agricole în jurul uriaşului pavilion care adăposteşte expoziţia propriu zisă, — ca şi în interior, la parter şi etaj, — am văzut numeroşi muncitori din uzine, militari, studenţi şi elevi, şi chiar muncitori, tehnicieni şi ingineri de la diferitele unităţi agricole socialiste din jurul Capitalei.

De cum ai păşit pe calea asfaltată ce duce la intrarea în expoziţie, te întîmpină camioanele Tatra 111 şi Praga V 3S, care au trecut nu de mult cu succes cursa de probă în Tibet, la Lhasa. Alături, sînt expuse elegante limuzine Skoda 440, camioanele şi autobuze cercetate cu o vie curiozitate de către şoferi, ingineri ori studenţi de la facultăţile de specialitate.

Este foarte greu să redau într-un spaţiu scurt numeroasele şi variatele aspecte ale expoziţiei. Trebuie totuşi subliniat că cele 15 întreprinderi cehoslovace de comerţ exterior care iau parte la expoziţia de la Bucureşti s-au străduit într-adevăr să trimită aci fabricate, care prin diversitatea, noutatea şi eleganţa lor, încîntă privirile. E destul să amintim că în expoziţie, vizitatorii pot vedea între altele cel mai mic aparat Roentgen din lume, un război de ţesut mecanic care funcţionează fără suveică şi aproape fără sgomot, ca şi numeroase alte noutăţi din industria oţelului, sticlei, porţelanului ori a materialelor sintetice.

Am văzut numeroase gospodine oprindu-se la standul aparatelor electrice şi de menaj şi admirînd maşinile de gătit cu patru ochiuri, ori maşinile de cusut, cele de tricotat, războaiele de ţesut, mătăsurile şi stofele sau preparatele alimentare: sticle cu bere, conserve, crenvurşti, produse de ciocolată şi altele.

Un grup de instrumentişti cercetau acordeoanele Lignatone sau elegantele piane cu mărcile: Petrof, Rosler, Weinbach, Scholze şi Fibich. Numeroşi sportivi comentau admirativ linia suplă a motocicletelor şi bicicletelor.

Pe mine, bine înţeles, m-au interesat în mod deosebit maşinile agricole. În spaţiul din spatele expoziţiei — cu vederea spre lac, — sînt expuse ultimele tipuri de tractoare şi maşini agricole produse de către industria cehoslovacă. Iată cositoarea Heros pentru tracţiune animală, cu lăţimea de lucru de 13,80 m; iată alături, maşini de împrăştiat îngrăşăminte chimice ce pot fi adaptate la toate tipurile de tractor. Am văzut aci şi ultima noutate a Institutului de cercetări pentru maşini agricole din Praga: plugul cu două brăzdare — marca 2 — P.N.O.-35, pentru tractorul Zetor-Super.

Mi-a atras atenţia şi un motorobot tractat cu ajutorul tractoarelor cu profilul mic, folosit în special pentru lucrările în grădinărie. De asemenea, maşinile de recoltat cartofi pe un singur rînd şi combina de recoltat sfeclă de zahăr.

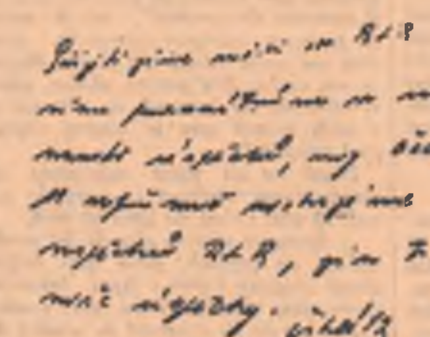
Dar cei mai mulţi vizitatori se opreau pe bună dreptate în faţa puternicelor tractoare Zetor — cu instalaţie hidraulică. Dintre acestea, merită să fie menţionat tractorul Zetor 25 A cu sistem hidraulic avînd 6 viteze înainte şi putînd realiza pe oră 3,4 pînă la 29 km.

Atît în interiorul expoziţiei cît şi pe platourile laterale, pentru a se demonstra cum funcţionează utilajele în exploatare şi randamentul lor, majoritatea maşinilor sînt prezentate în stare de funcţiune iar un grup de specialişti cehi dau explicaţiile necesare.

Am stat de vorbă cu acest prilej, cu tov. Frantisek Cihak, directorul expoziţiei, care între altele mi-a spus:

— Organizarea primei expoziţii a industriei cehoslovace la Bucureşti are ca scop adîncirea cunoaşterii reciproce a ţărilor noastre prietene şi tinde să contribuie în o cît mai mare măsură la dezvoltarea relaţiilor noastre şi pe tărîm economic.

La plecare tov. Cihak a avut amabilitatea să adreseze prin ziarul nostru următoarele rînduri, oamenilor muncii din agricultura Republicii Populare Romîne:

— Am venit cu plăcere în R. P. Romînă şi dorim tuturor oamenilor muncii din agricultură mult succes. Noi, cehoslovacii, ne bucurăm sincer de succesele R. P. Romîne, pentru că ele sînt şi succesele noastre.

O sarcină urgentă: îngrijirea culturilor

(Urmare din pag. 1)

bul, o dată cu a treia sau ultima praşilă, nu e indicată; ea este totuşi admisă în regiunile unde cad ploi peste 650 mm pe an.

Praşilele la porumb, ca de altfel la majoritatea prăşitoarelor, trebuie terminate înainte de începerea din plin a secerişului, adică în regiunile din sud în a doua jumătate a lunii iunie, iar în regiunile din nord în prima decadă a lunii iulie.

O dată cu praşilele se face şi răritul, lăsîndu-se la hectar numărul de plante indicat pentru soiul cultivat. O dată cu a treia praşilă se face şi copilitul.

Dacă din diferite cauze — şi în această primăvară sînt cazuri în multe regiuni — lanurile de porumb nu ies încheiate şi prezintă goluri într-un procent mai mic, acestea trebuie completate pentru a nu avea scăderi de producţie. Completarea se face cu boabe înmuiate în apă călduţă timp de 24 ore.

La sfecla de zahăr, prima praşilă se face cînd plantele au răsărit şi rîndurile se văd. Lucrarea se face superficial (la mică adîncime) folosindu-se prăşitoarea între rînduri, iar pe rînduri săpăliga. Cînd plantele au 2-3 frunze se face buchetatul şi răritul în aşa fel, încît să se asigure pe rînd 18-20 cm distanţă între plante. După rărit se verifică densitatea plantelor şi se vor completa golurile cu sămînţă umectată, ca să se asigure numărul necesar de plante la hectar.

Praşilele următoare se fac din ce în ce mai adînc, ultima fiind cea mai adîncă.

În mod deosebit trebuie să se dea atenţie prăşitului mecanic. Mijloacele mecanizate de care dispun unităţile agricole trebuie folosite pentru a prăşi suprafeţe mult mai mari decît în anii trecuţi. Avantajele prăşitului mecanic faţă de prăşitul manual sînt prea însemnate pentru a nu fi depuse toate eforturile din partea conducerilor de unităţi şi a mecanizatorilor de a prăşi cu maşinile suprafeţe cît mai mari.

Un tractor poate prăşi pe zi o suprafaţă de şapte ori mai mare decît un atelaj, ca să nu mai vorbim de prăşitul cu sapa. Într-un sezon de lucru un tractor, cu cultivatorul respectiv, poate înlocui peste 2.000 braţe de muncă.

În această perioadă dăunătorii încă mai produc pagube însemnate în culturile de porumb, floarea-soarelui, ovăz, orz etc. **De aceea trebuie să se urmărească cu multă atenţie apariţia lor. Dacă se observă atacuri să se aplice fără întîrziere tratamentele indicate de tehnicieni şi inginerii agronomi.**

Dacă se fac toate lucrările de îngrijire a culturilor aşa cum recomandă regulile agrotehnice, cu toate neajunsurile provocate de fenomenele naturii se pot asigura recolte bune, care să recompenseze munca agricultorilor.

Nici o întovărăşire fără fond de bază

(Urmare din pag. 1)

măririi fondului obştesc să rămînă nelucrată. Trebuie luate din vreme măsuri pentru a se preîntîmpina această posibilitate. Repartizarea acestei parcele nu înseamnă încă formarea fondului obştesc.

Iată şi un alt mijloc: multe întovărăşiri îşi formează fondul obştesc şi cu ajutorul creditelor. Este bine că întovărăşirile fac apel la creditele pe care statul le pune la dispoziţia lor prin băncile agricole. Creditele trebuie să fie folosite cu multă chibzuinţă. Stingerea acestor credite să fie făcută chiar prin veniturile realizate din folosirea lor în producţie. Unele întovărăşiri zootehnice din raioanele de munte ale regiunii Timişoara au cumpărat oi cu bani împrumutaţi de la stat. Prin valorificarea lînei şi a laptelui întovărăşirile acestea vor putea întoarce statului în scurtă vreme — unele în întregime, altele în parte — banii împrumutaţi. În fondul obştesc al întovărăşirilor vor rămîne oile.

Formarea fondului obştesc al întovărăşirilor ridică în faţa organelor locale sarcini noi, probleme ce nu-s uşor de rezolvat.

Compoziţia fondului obştesc, mărimea lui şi a veniturilor aduse de proprietatea obştească diferă de la unitate la unitate. O întovărăşire poate avea în proprietate comună o turmă de oi, alta un camion, a treia o prisacă etc. Măsura în care fiecare întovărăşit a luat parte la crearea proprietăţii comune diferă adesea de la om la om. Cum se face atunci împărţirea produselor provenite din proprietatea comună? Cum se asigură furajele necesare animalelor în cazul cînd fondul obştesc e format şi din acestea? Cum trebuie să fie retribuiţi oamenii care le îngrijesc? Acestea sînt doar cîteva din problemele care nu pot fi rezolvate în general, ci numai cunoscînd situaţia exactă din fiecare întovărăşire, ţinînd seama de ea.

Ziarul nostru va veni în ajutorul organelor agricole locale publicînd materiale despre întovărăşirile care au căpătat experienţă în rezolvarea problemelor de mai sus. Totodată vom populariza acele organe agricole care luptă pentru ca fiecare întovărăşire din raza lor de activitate să-şi formeze un puternic fond obştesc.

Prin crearea fondului obştesc ţăranii întovărăşiţi fac un pas însemnat spre forme superioare de cooperare în producţia agricolă. De aceea, munca pentru crearea fondului obştesc în întovărăşiri constituie o parte a luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Pentru încetarea experienţelor cu arme nucleare

De curînd, Sovietul Suprem al U.R.S.S. a trimis Congresului S.U.A. şi parlamentului Marii Britanii un mesaj privitor la încetarea cursei înarmărilor atomice şi a experienţelor cu arma nucleară.

Răspunzînd dorinţei popoarelor, Uniunea Sovietică face toate eforturile pentru a fi înlăturată primejdia pe care o prezintă experienţele cu arma nucleară şi cursa înarmărilor, înteţită de cercurile imperialiste americano-engleze care vor să dezlănţuie un nou război în lume. În mesajul său înaintat celor două adunări ale S.U.A. şi Angliei, Sovietul Suprem al U.R.S.S. îşi arată îngrijorarea pricinuită de situaţia internaţională care s-a creat în ultima vreme şi dorinţa de a găsi înţelegere din partea lor, în vederea găsirii celor mai bune căi de înlăturare a primejdiei care pîndeşte omenirea.

Nu de înarmări cu bombe atomice şi cu hidrogen, nici de experienţe cu arme nucleare au nevoie popoarele, ci de folosirea acestei geniale descoperiri a minţii omeneşti în scopuri paşnice. Ele cer să se ajungă la un acord general între S.U.A., Anglia şi U.R.S.S. privitor la problema armei atomice şi cu hidrogen. În acest scop, Sovietul Suprem al U.R.S.S., prin mesajul său, propune înfiinţarea unui comitet interparlamentar al celor trei ţări, pentru a discuta şi a găsi căile cele mai bune care să ducă la încetarea experienţelor cu arma atomică şi cu hidrogen, la interzicerea acestei arme.

Oamenii iubitori de pace din întreaga lume privesc cu simpatie noua iniţiativă sovietică de salvare a păcii. Ei cer, totodată, cercurilor care răspund de asigurarea păcii în lume, să facă totul pentru a se ajunge la un acord. Deosebit de semnificativă în această privinţă este scrisoarea lui S. Ogata, directorul Comitetului permanent japonez pentru pace, adresată lui N. A. Bulganin, Harold MacMillan şi Dwight Eisenhower, prin care protestează împotriva experienţelor cu bombe nucleare în regiunea insulei Christmas (ale Angliei) şi cere guvernelor celor trei ţări să ajungă la un acord internaţional cu privire la interzicerea tuturor experienţelor cu astfel de arme.

Aşa cum s-a văzut din răspunsul dat de N. A. Bulganin la scrisoarea lui S. Ogata, Uniunea Sovietică este gata oricînd să se ajungă la o înţelegere nu numai în privinţa încetării experienţelor, dar şi în privinţa interzicerii oricărui fel de arme nucleare.

Nu tot aceeaşi bunăvoinţă dovedesc însă cercurile conducătoare din Anglia, şi mai cu seamă din S.U.A., care una spun prin vorbe şi alta dovedesc prin fapte. S.U.A. nu numai că nu porneşte să facă paşi spre dezarmare, ci, dimpotrivă, a luat măsuri să mărească numărul bazelor atomice pe teritoriile unor ţări apropiate de U.R.S.S. şi de celelalte ţări socialiste.

Împotriva încercărilor făcute de imperialişti cu scopul de a turbura pacea, se ridică însă, zi de zi, tot mai largi mase. Nişte cetăţeni englezi au declarat nu de mult, că, pentru a împiedica experienţa cu arma atomică, se vor duce să locuiască în locurile în care guvernul vrea să facă această experienţă. 18 savanţi atomişti vest-germani au protestat împotriva experienţelor cu arma atomică. Din toate colţurile lumii se ridică tot mai puternic glasul celor care apără viaţa, luptînd împotriva cercurilor imperialiste urzitoare de războaie. Popoarele nu obosesc. Ele vor lupta zi de zi cu tot mai multă hotărîre, pînă la izbîndă.

Notă — Cînd e vorba de pielea altuia...

În statul Panama din America Centrală există un canal ce poartă numele de „Canalul Panama". El face legătura între Oceanul Atlantic şi Oceanul Pacific, scurtînd drumul vapoarelor care vor să treacă dintr-o apă în cealaltă.

Pînă aci totul e bine. Chiar şi uitarea, să spunem, care s-a aşternut peste uriaşa escrocherie a societăţilor americane şi franceze care pe vremuri au tăiat canalul.

Iată însă că, văzîndu-se singuri stăpîni pe canalul dintr-o ţară străină, domnii americani nu numai că-l exploatează de zeci de ani şi din plin, dar nu se ţin nici de multe convenţii, cum ar fi cea din urmă, încheiată în 1955.

Ce pretenţii au panamezii? Naţionalizarea canalului şi pînă atunci o scară unică de salarii pentru muncitorii panamezi care lucrează la canal şi primesc mai puţin decît lucrătorii americani. De asemenea, construcţia unui pod între cele două maluri ale canalului pentru ca pînă una alta cetăţenilor din Panama să nu le mai trebuiască paşaport şi viza americană ca să treacă dintr-o parte în cealaltă a ţării lor.

Aceste pretenţii mici au fost bine înţeles respinse de guvernul american.

În schimb, Washingtonul, care a tăiat în două ţara panamezilor, cere şi pretinde „internaţionalizarea" Suezului. Adică dreptul de exploatare mai departe a poporului egiptean.

ANTON ALEXE

BULETIN METEOROLOGIC pentru zilele de 15, 16 şi 17 mai

Institutul Meteorologic Central anunţă pentru următoarele trei zile timpul probabil:

În ţară: Vremea în general călduroasă, cer schimbător cu înnourări pronunţate mai ales în cursul zilei, cînd vor cădea averse locale însoţite de descărcări electrice. Vînt slab pînă la potrivit.

Temperatura în creştere treptată. Minimele vor oscila între 7 la 15 grade, iar maximele între 18 la 30 grade.

Pe teme sportive actuale

Despre rolul şi sarcinile comitetelor C.F.S.

Ne-am oprit asupra acestei probleme pentru că — interpretată în fel şi chip — ea a creat multe confuzii şi un izvor nesecat de... scuze şi justificări.

În dezvoltarea sportului sătesc, comitetele de cultură fizică şi sport, în special cele raionale, au un rol deosebit de important. Lor le revine sarcina de a conduce şi îndruma întreaga activitate sportivă. De aici însă şi pînă la situaţia în care cele mai multe colective sportive au început să justifice delăsarea şi inactivitatea lor spunînd mereu: „Ce să facem dacă nu ne-a ajutat comitetul raional!"... este cale destul de lungă.

Este drept, comitetele CFS pot contribui în mare măsură la obţinerea unor rezultate din cele mai frumoase, pot stimula dragostea şi priceperea activiştilor din colectivele sportive, pot lua — pe scară raională sau regională — măsuri care să ajute direct colectivele sportive. Astfel, pot fi amintite comitetele regionale CFS din Craiova, Constanţa, Bucureşti, sau comitetul raional din Urziceni — care au îndrumat temeinic colectivele sportive săteşti spre folosirea competiţiilor de masă pentru trecerea normelor GMA. Tot astfel, poate fi subliniată iniţiativa comitetului regional Hunedoara care a organizat „Cupa satelor" sau a comitetului regional C.F.S. Craiova, organizatorul „Spartachiadei craiovene". Măsura luată de către unele comitete C.F.S. cum ar fi, de pildă, cele din regiunile Hunedoara, Baia Mare, Cluj sau Oradea, de a trimite la sate tehnicieni din cadrul colectivelor orăşeneşti care să-i ajute pe sportivii de la sate, este, de asemenea, o formă directă de sprijinire a muncii colectivelor sportive săteşti.

Comitetele CFS nu au făcut însă totul pentru buna desfăşurare a muncii sportive la sate. Spunem aceasta gîndindu-ne la slaba îndrumare dată colectivelor săteşti de către comitetele regionale CFS din Bacău şi Constanţa, la lipsa de orientare a comitetului raional din Vatra Dornei care nu s-a sezisat de faptul că la „RECOLTA" Vatra Dornei funcţionează nu mai puţin de ...43 de cercuri sportive în cadrul aceluiaşi colectiv, ceea ce reprezintă o formă organizatorică greoaie, etc. Întîrzierea îndrumărilor cu privire la organizarea unor competiţii provocată de comitete CFS ca cele din Oradea, Galaţi şi Baia Mare reprezintă, de asemenea, o greutate evidentă în munca colectivelor sportive săteşti.

Concluzia este limpede: Comitetele CFS pot contribui la dezvoltarea sau la stagnarea activităţii sportive de la sate.

În nici un caz însă ele nu pot fi făcute răspunzătoare de slaba activitate sportivă dintr-un raion sau dintr-o regiune, ele nu pot răspunde de probleme pe care, practic, oricum nu le pot rezolva. Cu un singur activist salariat la fiecare raion, comitetele raionale CFS nu pot să muncească pentru zeci şi zeci de comune. De altfel, nici nu este sarcina lor şi aici au intervenit confuziile amintite mai sus.

Şi, pentru ca această problemă să se contureze mai precis, subliniem că sarcinile comitetelor raionale sau regionale CFS sînt numai cele cu privire la îndrumarea generală a activităţii sportive spre realizarea conţinutului nou al mişcării noastre sportive, conducerea întregii acestei activităţi. Angrenarea tineretului sătesc în întrecerile Spartachiadei sau ale altor competiţii de masă, mobilizarea oamenilor muncii de pe ogoare la concursurile pentru trecerea normelor GMA, formarea şi pregătirea de echipe precum şi buna funcţionare a secţiilor pe ramură de sport, sînt sarcini directe ale colectivelor sportive şi de realizarea acestor sarcini răspund numai colectivele sportive.

Este momentul să nu se mai dea explicaţii de felul acesta: „Avem cam multe lipsuri pentru că preşedintele comitetului raional CFS nu ne-a mai vizitat de cîteva luni" sau „Tot noi să facem şi asta? De ce nu rezolvă comitetul raional CFS?"...

Fiecare cu sarcinile lui. Fiecare cu răspunderea lui.

Informaţii Pronosport

Iată cum arată un buletin Pronosport cu 12 rezultate exacte la concursul nr. 19, etapa din 12 mai 1957:

I. R.P.F. Iugoslavia — Italia. 1
II. Progresul Bucureşti — Ştiinţa Timişoara. 1
III. Fl. roşie Arad — Locomotiva Bucureşti. 2
IV. Energia Oraşul Stalin — Dinamo Bucureşti. 1
V. Progresul Oradea — Energia Petroşani. x
VI. Recolta Tg. Mureş — Energia Ploeşti. 2
VII. Energia Reşiţa — Progresul Sibiu (cat. B). 1
VIII. Progresul Focşani — Energia 1 Mai Ploeşti (cat. B). x
IX. Energia Mediaş — Locomotiva Timişoara (cat. B). 2
X. Strasbourg — St. Etienne (camp. francez). x
XI. Nice—Lens (camp. francez). 1
XII. Sochaux — Marseille (camp. francez). 1

★

Iată cum arată programul concursului Pronosport nr. 20, etapa din 19 mai 1957:

I. R.P. Romînă—Franţa (rugbi).
II. R.P. Romînă (B)—R.P. Polonă (B).
III. R. Cehoslovacă (A) — R.P.F. Iugoslavia (A).
IV. R.P.F. Iugoslavia (B) — R. Cehoslovacă (B).
V. Energia Arad — Ştiinţa Cluj (cat. B).
VI. Energia Moreni — Ştiinţa Iaşi (cat. B).
VII. Locomotiva Cluj—Energia Hunedoara (cat. B).
VIII. Energia Cîmpia Turzii — Locomotiva Arad (cat. B).
IX. Marseille — Toulouse (camp. francez).
X. Lens — Racing Paris (camp. francez).
XI. Nancy — Monaco (camp. francez).
XII. Valenciennes — Strasbourg (camp. francez).

MECIURI DE REZERVA

A. Locomotiva Timişoara — Energia Reşiţa (cat. B).
B. Energia Cîmpina — Progresul Focşani (cat. B).

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacţia şi Administraţia Piaţa Scînteii Nr. 1 Bucureşti. Telefon 7 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"